

MORGAN RICE

ARÉNA JEDNA

OTROKÁRI

1. KNIHA Z TRILOGIE PREŽITIE

Trilogie Přežití

Morgan Rice

Aréna Jedna: Otrokáři

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Aréna Jedna: Otrokáři / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd», — (Trilogie Přežití)

Musím přiznat, že před ARÉNA JEDNA, jsem předtím nikdy nečetl apokalyptickou knihu. Nikdy jsem si nemyslel, že to bude něco, co by se mi líbilo.. No, byl jsem velmi příjemně překvapen, jak návyková tato kniha byla. ARÉNA JEDNA byla jedna z těch knih, které čtete pozdě do noci, dokud se vaše oči nezačnou zavírat, protože ji nechcete odložit.. Není žádným tajemstvím, že mám rád silné hrdinky v knihách, které čtu.. Brooke byla tvrdá, silná, vytrvalá, a zatímco v knize existuje romantika, Brooke se jí neřídila.. vřele doporučuji ARÉNA JEDNA. -- Magazín Dallas Examiner Nejprodávanejší série! ARÉNA JEDNA je kniha číslo jedna v nové sérii dystopické fikce. Město New York. Rok 2120. Američané byli zdecimováni, vyhlazeni během druhé občanské války. V tomto apokalyptickém světě, jediní kdo přežili, jsou roztroušeni široko a daleko od sebe. A většina z těch, kteří přežili jsou členy násilných gangů, dravci, kteří žijí ve velkých městech. Hlídkují v krajině a hledají otroky, čerstvé oběti k převezení do města na jejich oblíbený smrtící sport: ARÉNA JEDNA. Stadion smrti, kde soupeři bojují proti sobě na život a na smrt v těch nejvíce barbarských způsobech. Existuje pouze jedno pravidlo v aréně: nikdo nepřežije. Nikdy. Hluboko v divočině, vysoko v horách Catskill, 17-letá Brooke Moore se podaří přežít a skrývá se svou mladší sestrou, Bree. Jsou opatrné a vyhýbají se gangům otrokářů, kteří pročesávají krajinu. Ale jednoho dne, Brooke není tak opatrná, jak by měla být a Bree je zajata. Otrokáři ji unesou pryč a míří do města, a pro to, co bude jistá smrt. Brooke, dcera vojáka námořní pěchoty, byla vychována být pevná, a nikdy neustupovat z boje. Když je její sestra zajata, Brooke zmobilizuje a využívá vše, co se má k dispozici k pronásledování otrokářů a získat její sestru zpět. Cestou potká Bena, 17, dalšího přeživšího jako je ona, a jehož bratr byl také zajat. Spolu spojí své síly na jejich záchranné misi. Co bude následovat, je apokalyptický, akční napínavý příběh, jak dva z nich budou pronásledovat otrokáře na nejnebezpečnější cestě jejich života, a následovat je hluboko do srdce New Yorku. Cestou, mají-li přežít, budou muset udělat některé z nejtěžších rozhodnutí a oběti jejich životů, setkávat se s překážkami, které žádný z nich nečekal, včetně jejich nečekaných

pocitů vůči sobě. Podaří se jim zachránit své sourozence? Podaří se jim vrátit zpět? A budou muset sami bojovat v aréně? ARÉNA JEDNA je kniha číslo 1 v trilogii přežití, a obsahuje 85000 slov. Upoutala mou pozornost od začátku a nepustila ji.. Tento příběh je úžasné dobrodružství, které je rychlé a akční od samého začátku. Nelze nalézt žádný nudný okamžik. -- Magazín Paranormal Romance Guild { týkající se Obrácená } Skvělý děj, a to je typ knížky, se kterou budete mít problémy ji odložit v noci před spaním. Konec byl jako útes, který byl tak nádherný, že budete okamžitě chtít koupit další knihu, jen proto, aby jste viděli, co bude následovat. -- Magazín The Dallas Examiner { týkající se Milovaná } Morgan Rice opět sama dokazuje, že je velmi talentovaný vypravěč.. To osloví širokou veřejnost a čtenáře, včetně mladších fanoušků žánru upír/fantazie. Skončilo to neočekávaným zakončením, který vás zanechá v šoku. --Magazín The Romance Reviews { týkající se Milovaná }

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

JEDNA	11
DVA	19
Конец ознакомительного фрагмента.	32

ARÉNA JEDNA
OTROKÁŘI
(1. KNIHA Z TRILOGIE PŘEŽITÍ)

MORGAN RICE
O Morgan Rice

Morgan Rice je nejprodávanější autor v DENÍCÍCH UPÍRA, série pro dospívající zahrnující jedenáct knih (a další se počítají); nejprodávanější série TRILOGIE PŘEŽITÍ, apokalyptický napínavý příběh obsahuje dvě knihy (a další se počítají); a nejprodávanější série epické fantazie ČARODĚJŮV PRSTEN, zahrnující čtrnáct knih (a další se počítají).

Morganovy knihy jsou k dispozici ve zvukových a tištěných vydáních a překlady knihy jsou k dispozici v němčině, francouzštině, italštině, španělštině, portugalštině, japonštině, čínštině, švédštině, holandštině, turečtině, maďarštině, češtině a slovenštině (s dalšími jazyky v tisku).

Morgan by od vás rád slyšel více a tak neváhejte navštívit www.morganricebooks.com a zaregistrujte se do e-mailového seznamu, obdržíte zdarma knihu, dostanete bezplatné dárky, stáhnete si zdarma aplikaci, získáte nejnovější výhradní zprávy, připojte se na Facebook a Twitter a zůstaňte v kontaktu!

“Musím přiznat, že před ARÉNA JEDNA, jsem předtím nikdy nečetl apokalyptickou knihu. Nikdy jsem si nemyslel, že to bude něco, co by se mi líbilo No, byl jsem velmi příjemně překvapen, jak návyková tato kniha byla. ARÉNA JEDNA byla jedna z těch knih, které čtete pozdě do noci, dokud se vaše oči nezačnou zavírat, protože ji nechcete odložit Není žádným tajemstvím, že mám rád silné hrdinky v knihách, které čtu Brooke byla tvrdá, silná, vytrvalá, a zatímco v knize existuje romantika, Brooke se jí neřídila vřele doporučuji ARÉNA JEDNA.“

-- Magazín Dallas Examiner

“Od začátku mě chytla a už mě nepustila... Tento příběh je fan- tasticke dobrodružství, které má spád a je napínavé od samého začátku. Ani na chvíli jsem se nenudila.“

– Paranormal Romance Guild {o Turned}

“Skvělá zápleтка, budete mít opravdu velký problém tuto knihu v noci odložit. Dějový zvrat na konci je tak úžasný, že si budete chtít okamžitě koupit další knihu už jen kvůli tomu, abyste zjistili, co se stane dál.“

– The Dallas Examiner {o Loved}

“Tuto knihu, která konkuruje Stmívání i Upířím deníkům, budete chtít neustále číst dál, až do úplně poslední stránky! Pokud máte rádi dobrodružství, lásku a upíry, pak je tato kniha právě pro vás!“

– vampirebooksite.com {o Turned}

“Ideální příběh pro mladé čtenáře. Morgan Riceové se povedlo zajímavým způsobem pojmut jinak typický příběh o upírech. Je osvěžující a jedinečná, s klasickými prvky paranormálních příběhů pro mladé dospělé čtenáře.“

– The Romance Reviews {o Turned}

“Riceové se velice dobře daří čtenáře příběhem provádět už od začátku, k tomu využívá neobyčejnou deskriptivní schopnost, která překračuje pouhé nastínění obrazu... Tato kniha je dobře napsaná a velice rychle se čte, je to dobrý úvod do nové upíří ságy, která se jistě stane hitem u čtenářů, kteří hledají lehké, avšak zábavné čtení.“

– Black Lagoon Reviews {o Turned}

Další knihy od Morgan Riceové

THE SORCERER'S RING

A QUEST OF HEROES (Book #1)
A MARCH OF KINGS (Book #2)
A FATE OF DRAGONS (Book #3)
A CRY OF HONOR (Book #4)
A VOW OF GLORY (Book #5)
A CHARGE OF VALOR (Book #6)
A RITE OF SWORDS (Book #7)
A GRANT OF ARMS (Book #8)
A SKY OF SPELLS (Book #9)
A SEA OF SHIELDS (Book #10)
A REIGN OF STEEL (Book #11)
A LAND OF FIRE (Book #12)
A RULE OF QUEENS (Book #13)
AN OATH OF BROTHERS (Book #14)

THE SURVIVAL TRILOGY
ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Book #1)
ARENA TWO (Book #2)

THE VAMPIRE JOURNALS
TURNED (Book #1)
LOVED (Book #2)
BETRAYED (Book #3)
DESTINED (Book #4)
DESIRED (Book #5)
BETROTHED (Book #6)
VOWED (Book #7)
FOUND (Book #8)
RESURRECTED (Book #9)
CRAVED (Book #10)
FATED (Book #11)

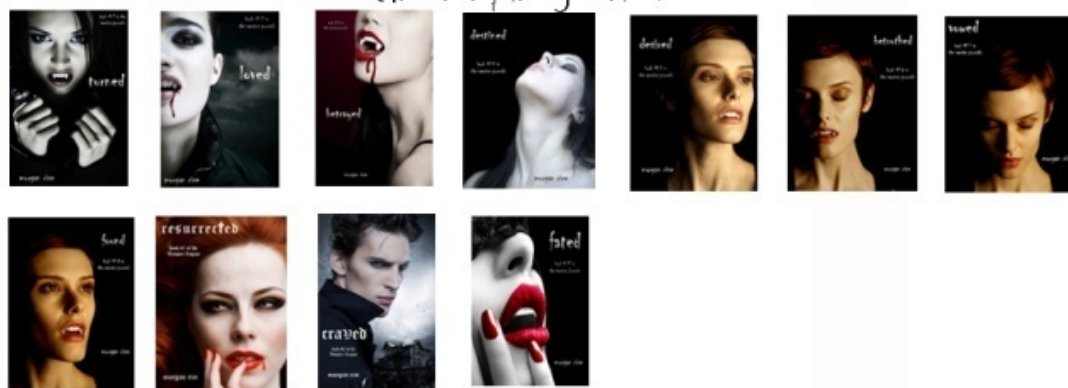
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

[Poslouchejte](#) trilogii přežití v knižním audio formátu!

[iTunes](#)

[Audible](#)

Copyright © 2012 Morgan Rice

Všechna práva vyhrazena.

Bez předchozího písemného svolení vydavatele nelze žádnou část této knihy dále šířit nebo reprodukovat v jakékoli formě jakýmkoli způsobem, včetně fotografického kopírování, nebo pomocí jakéhokoli systému záznamu a zobrazení dat.

Toto dílo je smyšlené. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jsou produktem autorovy tvůrčí představivosti nebo jsou použity smyšleným způsobem. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími nebo mrtvými, je zcela náhodná.

V roce 2012 vydalo nakladatelství The Vision s.r.o., Madunice, Slovenská republika.

Překlad: Aedit, s.r.o., www.aedit.cz

Jazyková korektura: Aedit, s.r.o., www.aedit.cz Grafická úprava: Hana Fašungová, www.vasgrafik.sk Obálka: Graphicsoul s.r.o., www.graphicsoul.sk

Tisk: POLYGRAFICKO CENTRUM, www.polygrafcentrum.sk

[ČÁST I.](#)

[JEDNA](#)

[DVA](#)

[TŘI](#)

[ČTYŘI](#)

[ČÁST II.](#)

[PĚT](#)

[SEDM](#)

[OSM](#)

[DEVĚT](#)

[DESET](#)

JEDENÁCT
DVANÁCT
ČÁST III.
TŘINÁCT
ČTRNÁCT
PATNÁCT
ŠESTNÁCT
SEDMNÁCT
OSMNÁCT
DEVATENÁCT
DVACET
DVACETJEDNA
ČÁST IV.
DVACETDVA
DVACETTŘI
DVACETČTYŘI
DVACETPĚT
DVACETŠEST
DVACETSEDM
DVACETOSM
DVACETDEVĚT
TŘICET
TŘICETJEDNA
TŘICETDVA

ČÁST I.

„Kdybych byl umřel před hodinou, žil jsem šťastný život, neboť od nynějška už pro mě nebude nic důležité.“

– Shakespeare
Macbeth

JEDNA

Dnes je opravdu náročný den. Stoupám přímo po svahu hory, vítr zatím neúnavně bičuje okolní borovice, smetává z nich sníh a vhání mi ho vši silou přímo do tváře. Moje boty do přírody se ztrácejí v patnácti číslech sněhu, kde není vidět ani to, že mi jsou malé. Klouže to a jen stěží se mi daří najít pevnou půdu pod nohama. Při každém prudkém závanu větru cítím, jak je ledový, až chvílemi zapomínám dýchat. Jako bych byla ve sněžitku, kterým někdo bez ustání třese.

Podle Bree je již prosinec. Ráda počítá, kolik dní zbývá do Vánoc, a každý další den označí na starém kalendáři, který někde našla. Dělá to s takovým nadšením, že jí nedokážu říct, že do prosince je ještě daleko. Neřeknu jí, že její kalendář je tři roky starý, ani to, že nový už nikdy mít nebudeme, protože je přestali vyrábět v den, kdy svět skončil. Nebudu jí brát její iluze. To velké sestry nedělají.

Bree je v tomhle ohledu velmi umíněná. Vždycky si myslela, že sníh oznamuje přicházející prosinec, a i kdybych jí řekla pravdu, její názor by to nejspíš nezměnilo. Typické desetileté dítě.

Bree nechce pochopit, že zima sem do hor přichází brzy. Tady vysoko v pohoří Catskill čas jako by plynul jinak a roční období také probíhají trochu nezvykle. Tady, tři hodiny cesty od místa, kterému se kdysi říkalo New York City, listí opadne na konci srpna a pokryje celé pohoří, které se táhne kam až oko dohlédne.

Náš kalendář kdysi ukazoval správně. Když jsme sem před třemi lety přijely, pamatuju si, jak jsem nevěřícně koukala na první sníh. Nechácala jsem, jak kalendář mohl ukazovat, že je říjen.

Domnívala jsem se, že tolik sněhu v tak brzkém období je jen hříčka přírody. Brzy jsem ale poznala, že tomu tak není. Tyto hory jsou prostě tak vysoké a tak studené, že zima podzim jednoduše pohltí.

Kdyby Bree svůj kalendář obrátila zpět, viděla by ten starý leto- počet, napsaný velkým nevkusným písmem: 2117. A ten již tři roky neplatí. Říkám si, že to třeba samým nadšením přehlédla. Aspoň v to doufám. V poslední době ale začínám mít dojem, že to ve skutečnosti ví a že se jen rozhodla v té iluzi žít. Nedivila bych se jí.

Funkční kalendář jsme samozřejmě neviděly už roky. Stejně tak mobilní telefon, televizi, rádio, internet nebo jakoukoli technologii – dokonce ani elektřinu nebo tekoucí vodu. Přesto jsme to však zvládly už tři roky, samy dvě. Léta snášíme dobře a hlad nemíváme tak často. Tehdy můžeme aspoň chytat ryby a v horských říčkách bylo vždycky plno lososů. Také chodíme sbírat bobule a dokonce jsme našly i několik málo divokých jabloní a hrušní, které i po tom všem stále nesou ovoce. Jednou za čas se nám dokonce podaří ulovit králíka.

Zimy jsou tu však nesnesitelné. Vše je zmrzlé nebo mrtvé a každý rok si jsem jistá, že to nezvládneme. A tahle zima je zatím ta nejhorší. Pořád si říkám, že se to zlomí, ale už několik dní jsme neměly pořádné jídlo a to zima teprve začíná. Obě jsme zesláblé hladem a Bree je teď navíc ještě nemocná. Moc dobře to s námi nevypadá.

Pokouším se nám najít něco k jídlu. S námahou stoupám vzhůru, stejnou cestou jako včera, kdy jsem také neměla štěstí, a pomalu začínám cítit, že se na nás neusměje. Kupředu mě tlačí jen myšlenka na Bree, jak leží doma a čeká na mě. Přestávám se litovat a myslím na její obličej. Víím, že tu žádné léky nenajdu, ale doufám, že je to jen lehká horečka a že Bree potřebuje jen dobré jídlo a trochu tepla.

Potřebuje hlavně oheň. V našem krbu už ale netopím. Nechci riskovat to, že k nám kouř nebo vůně spáleného dřeva přivede nějakého otrokáře. Dnes večer ji ale překvapím a budu spoléhat na štěstí. Bree miluje oheň a určitě jí to zvedne náladu. A když se mi k tomu ještě podaří najít nějaké jídlo – i něco malého, třeba králíka – určitě se zotaví. A nejen fyzicky. Všimla jsem si, že v posledních pár dnech začíná ztrácet naději. Vidím jí to na očích. A já potřebuju, aby byla silná. Nebudu se jen koukat, jak mi pomalu mizí před očima, stejně jako máma.

Do tváře mě uhodí další silný závan větru a tentokrát je tak prudký a trvá tak dlouho, že musím sklonit hlavu a počkat, až přejde. Hučí mi v uších a dala bych cokoli za normální zimní bundu. Mám na sobě jen obnošenou mikinu s kapucí, kterou jsem před lety našla u silnice. Myslím, že patřila nějakému klukovi, ale to je dobře. Rukávy jsou totiž dost dlouhé na to, aby mi zakryly i ruce, a použijí vám je skoro i jako rukavice. Mých 168 centimetrů není úplně nej- méně, takže její původní majitel musel být vysoký. Někdy si říkám, jestli by ho zajímalo, že nosím jeho oblečení. Pak si ale uvědomím, že je asi mrtvý. Jako všichni ostatní.

Moje kalhoty nejsou o moc lepší: je mi to trapné, ale od té doby, co jsme před lety utekly z města, na sobě nosím pořád jedny a ty samé džíny. Jestli něčeho lituju, pak toho, že jsme odešly tak na- rychlo. Asi jsem si říkala, že tu nějaké oblečení najdeme, že tu někde bude otevřený obchod s oblečením nebo dokonce Armáda spásy. To ode mě bylo hloupé. Všechny obchody s oblečením samozřejmě už dávno někdo vyraboval. Bylo to jako by se svět plný hojnosti přes noc změnil ve svět plný nouze. V tátově chatě jsem v šuplících našla pár kusů oblečení. Ty jsem dala Bree. Byla jsem ráda, že aspoň tá- tovy ponožky a termoska by ji mohly udržet v teple.

Vítr konečně ustal. Zvedám hlavu a ze všech sil pospíchám přímo směrem k náhorní plošině, než se vítr znovu zvedne.

Jsem nahoře, sotva popadám dech, nohy mám v jednom ohni a pomalu se rozhlížím. Tady nahoře stromy nerostou tak hustě u sebe a nedaleko je malé horské jezírko. Je zamrzlé, stejně jako všechna ostatní, ale na slunci se třpytí tak, až musím přivřít oči.

Hned se podívám směrem ke svému rybářskému prutu, který jsem tu včera nechala zaražený mezi dvěma kameny. Vyčnívá nad jezerem a visí z něj dlouhý vlasec, který vede do malé díry v ledu. Pokud je ohnutý, znamená to, že s Bree dnes budeme mít večeři. Pokud ne, budu vědět, že to nevyšlo – znovu. Rychle spěchám za- sněženou cestičkou mezi malou skupinkou stromů, abych se dobře podívala.

Je rovný. Jak jinak.

Srdce jako by mi přestalo bít. Přemýšlím, jestli mám vyrazit na led a svou malou sekyrkou vysekat díru na jiném místě. Je mi ale jasné, že by to nic nezměnilo. Potíž není v umístění otvoru ale v je- zeře samotném. Země je příliš zmrzlá na to, abych vyhrabala nějaké červy a stejně bych nevěděla, kde je hledat. Nejsem lovec od pří- rody. Kdybych věděla, že skončím tady v horách, tak bych celé své dětství sledovala pořady o zálesáctví a studovala techniky přežití. Ted' jsem ale z velké části k ničemu. Neumím pokládat pasti a na moje pruty se něco chytí jen málokdy.

Můj otec byl mariňák a naučil mě jednu věc – umím se prát. To je mi tu ale k ničemu. Proti říši zvířat jsem bezmocná, ale aspoň se dovedu bránit proti těm dvounohým. Ať už se mi to líbilo nebo ne, táta už odmala trval na tom, abych byla jeho dcera – dcera mari- ňáka, a abych na to byla hrdá. Taky mě bral jako syna, kterého nikdy neměl. Přihlásil mě do kursů boxování, zápasu, smíšených bojových umění... pořád mě učil, jak zacházet s nožem, jak střílet z pistole, jak poznat tlakové body, jak bojovat za hranicemi pravidel. Ze všeho nejvíc ale chtěl, abych byla tvrdá, abych nikdy nedala najevo strach a abych nikdy nebrečela.

Ironií je, že jsem nikdy neměla možnost v praxi vyzkoušet ani jednu z věcí, které mě naučil, protože víc zbytečné už tady nahoře snad ani být nemohou – široko daleko není živá duše. Potřebuju vědět, jak najít něco k jídlu – ne jak někomu nakopat zadek. A pokud bych náhodou na někoho narazila, neprašším s ním o zem – naopak ho požádám o pomoc.

Snažím se trochu víc přemýšlet a vzpomínám si, že by tady na- hoře mělo být ještě jedno menší jezírko. Jednou v létě jsem ho vi- děla, když jsem byla v dobrodružnější náladě a vystoupala jsem na této hoře výš než obvykle. Mělo by to být zhruba čtvrt míle prud- kého stoupání a od té doby jsem tam ani jednou nebyla.

S povzdechem se podívám vzhůru. Slunce už pomalu zapadá, ne- vrlý zimní západ slunce všechno barví dočervena a já už jsem zmrzlá a unavená. Většinu mých zbývajících sil mi sebere už jen

cesta zpět dolů. Další stoupání je to poslední, co bych teď chtěla podniknout. Malý hlásek uvnitř mě ale nabádá, abych stoupala dál. Čím víc času teď trávím sama, tím silnější je tátův hlas v mé hlavě. Nesnáším ho a chci ho nějak vytěsnit, ale nevím jak.

Přestaň fňukat a makej dál, Moorová!

Táta mi vždycky říkal příjmením. Moorová. Štvalo mě to, ale jemu to bylo jedno.

Pokud se teď vrátím, Bree nebude mít co jíst. To jezero tam na- hoře je to nejlepší, co mě teď napadá, náš jediný zdroj potravy. Taký chci, aby Bree měla oheň, a všechno dřevo tady dole je mokré. Tam na- hoře je vítr silnější a třeba tam najdu dřevo dost suché na to, aby se dalo zapálit. Znovu se podívám na svah směrem vzhůru a rozhodnu se to zkusit. Beru si svůj prut, skloním hlavu a začínám stoupat.

Každý krok mě bolí, stehna mám plná ostrých jehliček, do plic mi proniká ledový vzduch. Vítr zesílil a bičuje mě sněhem, jako by mě někdo po obličejí hladil brusným papírem. Vysoko nad sebou slyším krákání ptáků, které zní skoro jako výsměch. Když už si myslím, že nemůžu dál, ocitám se na další plošině.

Tahle je jiná než všechny ostatní, asi protože je tak vysoko: je hustě porostlá borovicemi, takže není vidět dál než tři metry. Pod tou obrovskou klenbou korun stromů obloha skoro není vidět a sníh je posypaný zeleným jehličím. Obrovské kmeny těchto stromů jsou navíc ideální ochranou před větrem. Jako bych vstoupila do malého soukromého království skrytého před zbytkem světa.

Otočím se a na chvíli si užívám ten výhled: je úžasný. Vždycky jsem si myslela, že z tátovy chalupy v půli kopce máme skvělý vý- hled, ale tady nahoře je to opravdu úchvatné. Do všech směrů se táhnou vrcholy hor a v dálce za nimi dokonce vidím, jak se třpytí řeka Hudson. Také vidím, jak se po naší hoře táhnou silnice, v po- zoruhodně dobrém stavu. Asi protože sem nahoru chodí tak málo lidí. Vlastně jsem tu nikdy neviděla žádné auto ani jiné vozidlo. Sil- nice jsou průjezdné, přestože jsou strmé a napadl na ně sníh. Na slunci se totiž zahřívají a velice dobře se odvodňují, takže většina napadaného sněhu na nich roztála.

Zasáhla mě bolest úzkosti a strachu. Mám raději, když jsou sil- nice pokryté sněhem a ledem, když jsou pro vozidla neprůjezdné, protože jediní lidé, kteří mají auta a palivo jsou otrokáři – nemilosrdní lovci odměn, jejichž úkolem je živit Arénu 1. Hlídkují všude a hledají kohokoli, kdo zůstal naživu, aby je unesli a přivezli do arény jako otroky. Tam prý bojují na smrt pro zábavu ostatních.

Bree a já jsme zatím měly štěstí. Během těch let, co jsme tady na- hoře, jsme v okolí neviděly žádné otrokáře – ale myslím si, že jen protože jsme tak vysoko, v odlehlé oblasti. Jen jednou jsem slyšela skučení otrokářského motoru, hrozně daleko, na druhé straně řeky. Vím, že tam někde dole jsou a hlídkují. A já nebudu riskovat – sta- rám se o to, abychom se držely při zemi, dřevo pálíme jen zřídka, když opravdu potřebujeme, a neustále na Bree dávám pozor. Větši- nou ji na lov беру s sebou – stejně jako bych to udělala dnes, kdyby nebyla tak nemocná.

Otáčím se zpět k plošině a jdu se podívat na jezírko. Je úplně za- mrzlé a v odpoledním slunci úplně září, jako ztracený šperk scho- vaný v houští. Udělám pár opatrných kroků po ledu, abych se ujistila, že nepraskne. Jakmile se mi zdá, že je dost pevný, udělám několik dalších. Najdu si místo, vytáhnu z opasku malou sekyrku a několikrát silně seknu do ledu. Objevila se trhлина. Klekám si na led, беру do ruky nůž a vši silou ho vrazím doprostřed trhliny. Krou- tím špičkou nože a za chvíli se mi daří v ledu vytvořit díru velkou tak akorát na vylovení ryby.

Kloužu a spěchám zpátky na břeh, беру prut a vrazím ho mezi dvě větve stromu, rozbalím vlasec a běžím s ním zpět k díře v ledu, do které šňůru vložím. Několikrát s ním zatřesu v naději, že se ko- vový háček na slunci zablýskne a přivábí nějakého živého tvora pod ledem. Nemůžu se ale zbavit dojmu, že je to zbytečné, že cokoli, co v těchto horských jezerech žilo, dávno zahynulo.

Tady nahoře je ještě větší zima a nemůžu tu celou dobu jen tak stát a koukat. Musím se hýbat. Otáčím se a jdu směrem od jezera, protože moje pověřivé Já mi říká, že rybu určitě chytím, hlavně když tam nebudu jen tak stát a koukat. Chodím v kruzích kolem je- zera a kolem stromů a mnu si ruce, abych je udržela v teple. Nepo- máhá to.

Vtom si vzpomenu na suché dřevo. Rozhlížím se a hledám něco, s čím by se dalo topit, ale je to marné. Země je pokrytá sněhem. Ob- ráším tedy svůj pohled vzhůru, ale většina větví je také zasněžená. V dálce si ale všimnu několika stromů ošlehaných větrem, které za- sněžené nejsou. Jdu k nim blíže a rukou je zkoumám. S úlevou si všímám, že některé větve jsou suché. Beru do ruky svou sekyrku a useknu jednu z větších větví. Stačí mi náruč dříví a tahle velká větev bude úplně stačit.

Chytám ji ve vzduchu, aby nespadla do sněhu, poté ji narovnáím ke kmeni stromu a přeseknu ji napůl. Tak to dělám znovu a znovu, dokud nemám malou hromádku dříví, kterou pak odnesu v náručí. Odkládám ji na jednu z širokých nízkých větví, kde bude v bezpečí před napadaným sněhem.

Rozhlížím se kolem sebe zkoumám další kmeny stromů, když vtom mě něco zarazí. Jdu blíže k jednomu ze stromů a všimnu si, že jeho kůra je jiná než u ostatních stromů. Podívám se vzhůru a uvě- domím si, že to není borovice ale javor. Zaráží mě, že vidím javor tak vysoko v horách, a ještě více mě překvapuje skutečnost, že jsem ho vůbec poznala. Javor je vlastně ta jediná věc, kterou bych v pří- rodě vůbec dokázala poznat. I když se tomu bráním, přepadne mě vzpomínka.

Jednou, když jsem byla malá, si táta vzal do hlavy, že mě vezme na výlet do přírody. Bůhví proč mě vzal stáčet javorový sirup. Ně- kolik hodin jsme jeli do nějakého bohem zapomenutého místa, já nesla kovový kýbl, on vrták a další hodiny jsme strávili putováním po lesích s průvodcem a hledáním perfektních javorů. Pamatuju ten jeho zklamaný pohled, když navrtal svůj první javor a do našeho kýblu začala pomalu téct čirá tekutina. Čekal, že tam poteče sirup.

Náš průvodce se mu začal smát a řekl mu, že z javorů neteče sirup ale míza. Míza se potom musela vařit a tím vznikne sirup. Říkal, že to trvá hodiny a že z 80 galonů mízy člověk dostane čtvrt galonu sirupu.

Táta se podíval na svůj kýbl, ze kterého už přetékala míza, a úplně zrudl, jako by mu někdo prodal zkažené zboží. Byl to ten nejhrdější člověk, kterého jsem kdy potkala, a pokud něco nesnášel víc, než cítit se hloupě, pak to bylo, když se mu někdo smál. A když se mu ten muž smál, tak po něm hodil svůj kýbl, jen těsně ho netre- fil, vzal mě za ruku a vyřítili jsme se pryč.

Potom mě už do přírody nikdy nevzal.

Mně to ale nevadilo – a ten výlet se mi dokonce líbil, i když táta celou cestu zpátky v autě tiše zuřil. Než mě odvedl pryč, podařilo se mi natočit malý hrníček mízy a cestou domů jsem ho potají usrkovala, když se nedíval. Bylo to skvělé. Chutnalo to jako voda s cukrem.

Jak teď stojím před tím stromem, poznávám ho jako bych po- znala svého sourozence. Tenhle exemplář je ale hubený a tenký, pro- tože je tak vysoko, a překvapilo by mě, kdyby v sobě vůbec nějakou mízu měl. Nemám ale co ztratit. Vyndávám svůj nůž a zatínám ho do kůry stromu, znovu a znovu do stejného místa. Potom ho zabo- řím hluboko do díry a tlačím ho čím dál hlouběji a zároveň se s ním pokouším kroutit. Vlastně ani nečekám, že se něco stane.

K mému obrovskému překvapení se ven vydere kapka mízy. A úplně mě šokuje, když se za chvíli objeví malý pramínek. Do- tknu se té tekutiny prsem a ten si olíznu jazykem. Cítím ten přívál cukru a okamžitě poznávám tu chuť. Přesně jak si ji pamatuju. Ne- můžu tomu uvěřit.

Míza začíná vytékat rychleji a spousta se mi ztrácí na kmeni stromu. Podívám se kolem sebe a zoufale se snažím najít něco, do čeho bych ji mohla napustit, kbelík nebo cokoli – ale samozřejmě tu nic není.

A pak si vzpomenu: moje termoska. Odepnu si svou plastovou termosku od pasu a obrátím ji vzhůru nohama, aby z ní vytekla voda. Vodu můžu sehnat kdykoli, zvláště když je všude tolik sněhu – ale tahle míza je vzácná. Držím termosku u díry ve stromu a přála bych si, abych měla pořádný vrták s nálevkou. Tisknu termosku ke stromu jak nejvíc to jde, a většinu mízy se mi daří zachytit. Plní se poma- leji, než bych chtěla, ale za několik minut je termoska napůl plná.

Proud mízy se zastavil. Čekám několik vteřin, jestli znovu začne téct, ale nezačíná.

Rozhlížím se kolem sebe a všimnu si dalšího javoru, asi tři metry ode mě. S radostí k němu přiběhnu, vytáhnu nůž a pokouším se jej do kmene zarazit vši silou s nadějí, že termosku naplním

úplně a představuji si, jak se asi Bree bude tvářit, až mizu ochutná. Není sice bůhvíjak výživná, ale určitě jí udělá radost.

Když nožem uhoďím kmen stromu, ozve se tentokrát ostrý zvuk, jako když něco praskne, a není to zvuk, který bych čekala, a hned na to se ozve sténání padajícího stromu. Podívám se nahoru a vidím, jak se strom naklání, a pozdě si uvědomuji, že tento strom, pokrytý ledem, je mrtvý. Stačilo do něj jen uhoďit nožem, aby se převrátil.

O chvíli později tento minimálně šestimetrový strom s velkým zaduněním padá k zemi a rozvíří kolem sebe obrovský mrak sněhu a borového jehličí. Skrčím se ve strachu, že někdo zjistil, že tu jsem. Jsem na sebe strašně naštvaná. To bylo neopatrný. Hloupý. Měla jsem se na ten strom nejdřív podívat pořádně.

Za několik okamžiků se ale uklidním, protože si uvědomuji, že tady nahoře nikdo jiný není. Začnu opět uvažovat racionálně a uvědomím si, že stromy v lese padají samy od sebe, takže taková událost nutně neznamena přítomnost člověka. A jak se dívám směrem, kde před chvílí stál strom, něco mě zarazí. A jen nevěřicně zírám.

Kousek od místa, kde stojím, vidím malou kamennou chatku, postavenou přímo do skály a schovanou za skupinkou stromů. Je malá, ale má dokonale čtvercový tvar, asi čtyři a půl metru na šířku i na délku a vysoká asi tři a půl metru. Na střeše vidím malý komínek a ve stěnách jsou malá okna. Dřevěné vstupní dveře jsou pootevřené.

Tato malá chatka je tak dobře maskovaná a tak dokonale splývá s okolím, že ji stěží rozeznávám i když koukám přímo na ni. Střecha i stěny jsou zasněžené a kamenné průčelí dokonale splývá s okolní krajinou. Chatka vypadá starobyle, jako by ji někdo postavil před stovkami let. Nechápu, co tu dělá, kdo ji postavil, ani proč vlastně. Možná ji postavili pro nějakého hlídače chráněné rezervace.

Možná tu žil nějaký poustevník. Nebo nějaký fanda do zálesáctví.

Vypadá to, jako by se jí nikdo už roky ani nedotkl. Pečlivě zkoumám okolí, jestli neuvidím nějaké stopy bot nebo zvěře vedoucích dovnitř nebo ven. Žádné tu ale nejsou. Přemýšlím, kdy napadl sníh, bylo to před několika dny, a v hlavě se pokouším počítat. Minimálně za tři poslední dny tu nikdo nebyl.

Srdce mi poskočí při pomyšlení na to, co by se mohlo skrývat uvnitř. Jídlo, oblečení, léky, zbraně, materiály – cokoli z toho by bylo darem z nebes.

Opatrně jdu přes mýtinu a neustále se ohlížím, jestli mě někdo nesleduje. Jdu rychle a ve sněhu zanechávám velké nápadné stopy. Když dorazím ke dveřím, ještě jednou se otočím a několik vteřin tam jen stojím a poslouchám. Je slyšet jen vítr a nedaleký potok, který protéká zhruba metr před chatkou. Napřáhnu se a vši silou uhoďím na dveře rukojetí své sekyrky, ozve se dunivý zvuk, který by všem zvířatům, které se možná skrývají uvnitř, měl dát poslední varování.

*

Žádná odpověď.

Rychle otevírám dveře, odhrnuju sníh a vcházím dovnitř.

Je tu tma, vnitřek osvětlují jen poslední zbytky denního světla, které se sem vkrádají malými okny, a moje oči si chvíli musí zvyknout na tmou. Čekám, zády opřená o dveře, a jsem připravená se bránit v případě, že by tu mohlo přezimovat nějaké zvíře. Po několika dalších vteřinách si však moje oči na šero zvyknou a je jasné, že tu jsem sama.

Ze všeho nejdřív si všimnu toho, že je tu docela teplo. Možná protože je to tu tak malé, s nízkým stropem a zabudované přímo do skály, nebo protože je chatka chráněná proti větru. I když okna nejsou zasklená ani jinak zavřená a přestože jsou dveře stále pootevřené, musí tu být aspoň o osm stupňů tepleji – mnohem tepleji než je kdy v tátově chatě, dokonce i když se tam topí. Tátova chata byla hlavně postavená levně, její stěny jsou tenké jako papír a obložené linem, a sedí na okraji kopce, kde jako by stála přímo v cestě větru.

Tohle místo je ale jiné. Kamenné stěny jsou tak silné a dobře postavené, že se tu cítím útulně a bezpečně. Neumím si ani představit, jaké by tu bylo teplo, kdybych zavřela dveře a zabednila okna a rozdělal oheň v krbu, který se zdá být funkční.

Uvnitř je jen jedna velká místnost. Pokouším se v tom šeru na podlaze najít něco, cokoli, co bych mohla použít. Je to neuvěřitelné, ale vypadá to, že tu od války nikdo nebyl. Každý dům, který jsem viděla, měl rozbitá okna, kolem se povalovala suť a vždy bylo zřejmé, že z něj někdo vyraboval vše, co by mohlo být užitečné, dokonce i kabely. Tento však ne. Je čistý a nedotčený a uklizený, jako by jeho majitel jednou prostě vstal a odešel. Zajímalo by mě, jestli to bylo ještě dřív, než válka vůbec začala. Podle pavučin na stropě a této neskutečné lokality, tak dobře skryté za stromy, bych řekla že ano. Tady nikdo nebyl desítky let.

Všimnu si obrysu nějakého předmětu u protější stěny a pomalu se k němu blížím, a rukama nataženými před sebou šmátrám do tmy. Když se toho předmětu moje ruce dotknou, poznávám, že je to skříň se šuplíky. Přejedu po ní rukou a cítím, že je pokrytá prachem. Přejíždím rukama po malých kulatých rukojetích šuplíků. Opatrně je otvírám, jeden po druhém. Je příliš tma na to, abych viděla, co je uvnitř, tak jejich vnitřek prozkoumávám rukou. V prvním nic není. Ani ve druhém. Rychle je všechny otevřu a stejně rychle klesají mé naděje – když v tom se zastavím u pátého šuplíku. Vzadu něco je. Pomalu to vyndám.

Držím to na světle a zprvu nemůžu rozeznat, co to je, ale potom cítím staniol, který mi prozradí, co to je: tabulka čokolády. Někdo už ji nakouzl, ale je stále zabalená v původním obalu a z velké části je zachovalá. Kousek rozbálím a přivoním si k němu. Nemůžu uvěřit, že je to skutečné: opravdová čokoláda. Čokoládu jsme neměli už od války.

S vůní přichází ostrá bolest hladu a jen s vypětím všech sil se dokážu ovládnout, abych na místě neroztrhla obal a celou ji nezhltila. Nutím se si dodávat sílu, opatrně ji zase zabálím a schovám do kapsy. Počkám, až budu s Bree a pak si ji vychutnám. Při pomyšlení na její výraz, až ji ochutná, se mi na tváři objeví úsměv. To bude k nezaplacení.

Rychle projdu zbývající šuplíky, s novou nadějí, že objevím nějaký poklad. Všechno ostatní je ale prázdné. Otočím se zpět do místnosti a projdu si ji ode zdi ke zdi, kolem zdí, všechny kouty ve snaze najít cokoli. Je to tu však opuštěné.

Vtom šlápnu na něco měkkého. Kleknu si, zvednu to a podržím to na světle. Jsem ohromená: je to medvídek. Je ošuntělý a chybí mu jedno oko, ale Bree medvídky miluje a ten, kterého nechala doma, když jsme odjeli, jí hrozně chybí. Až tohle uvidí, bude mít neuskutečnou radost. Vypadá to, že dnes bude mít šťastný den.

Nacpu si medvídku za opasek a jak se zvedám, moje ruka přejede po něčem měkkém. Zvednu to a podívám se na to lépe, k mé radosti v ruce držím šálu. Je černá a zaprášená, ale jak si ji přiložím k tělu, ihned cítím, jak je teplá. Jdu k oknu a šálu opráším. Podívám se na ni na světle: je dlouhá a tlustá – dokonce bez děr. Jako bych našla čisté zlato. Okamžitě si ji obtáčím kolem krku a schovám pod triko a hned je mi mnohem větší teplo. A kýchnu.

Slunce zapadá a zdá se, že jsem našla vše, co se dá, takže se dávám k odchodu. Cestou ke dveřím ale zakopnu o něco tvrdého a kovového. Zastavím se, opět si kleknu a opatrně se snažím nahlmatat, jestli to není nějaká zbraň. Není. Je to kulaté držadlo připevněné k dřevěné podlaze. Jako klepadlo. Nebo klika.

Škubu s ním doleva a doprava. Nic se nestalo. Zkousím s ním otáčet. Nic. Zkusím štěstí. Postavím se stranou a ze všech sil za něj zatáhnu přímo vzhůru.

Otevřely se padací dveře a vznesl se oblak prachu.

Nakouknu dolů, kde mě uvítal další prostor, s hliněnou podlahou, vysoký něco přes metr. Srdce se mi rozbušilo z pomyšlení na možnosti, které se nám tím otevřely. Kdybychom tu bydlely a objevily by se problémy, mohla bych Bree schovat tady dole. Tahle chatka získává na hodnotě čím dál víc.

A nejen to. Když se podívám, jak to dole vypadá, něco se tam leskne. Ty těžké dřevěné dveře úplně odklopím a rychle lezu po žebříku dolů. Je tu úplná tma, takže rukama šmátrám před sebou. Něco jsem nahmatala. Sklo. Ve stěnách jsou zabudované police a na nich jsou sklenice. Zavařovací.

Jednu беру do ruky a vynesu ji na světlo. Uvnitř je něco červeno- bílého a měkkého. Vypadá to jako marmeláda. Rychle odšroubuju kovové víčko a ke sklenici si přivoním. Štiplavá vůně malin mě udeří jako mořská vlna. Strčím dovnitř prst a váhavě ho dávám na svůj jazyk. Nemůžu tomu uvěřit: malinový džem. A chutná jako by ho někdo udělal včera.

Rychle zašroubuju víčko, nacpu si sklenici do kapsy a spěchám zpátky k policím. Nahmatávám desítky sklenic. Beru tu nejbližší a podívám se na ni na světle. Tahle vypadá jako okurky.

Jsem v úžasu. Tohle místo je zlatý důl.

Přála bych si je s sebou vzít všechny, ale nemám je v čem odnést a ruce mi mrznou, venku se navíc už stmívá. Sklenici s okurkami tedy dávám zpět na své místo, rychle po žebříku vyšplhám nahoru a pořádně za sebou zavírám padací dveře. Chtěla bych je zamknout a jsem nervózní z toho, že to tam dole všechno nechávám bez dozoru. Připomenu si ale, že tu nikdo už roky nebyl – a že ani já bych si ho asi nevšimla, kdyby ten strom nespádl.

Když odcházím, zavírám za sebou dveře až nadoraz a cítím touhu to tu chránit, jako by to už byl náš domov.

S plnými kapsami pospíchám zpět k jezírku – ale vtom se okamžitě zastavím, protože jsem si všimla pohybu a slyšela nějaký zvuk. Zprvu mě přepadl strach z toho, že mě někdo sledoval – když se však pomalu otočím, vidím něco jiného. Tři metry ode mě stojí jelen a zírá na mě. Je to první jelen, kterého jsem za ty roky viděla. Jeho velké černé oči hledí do mých, pak se znenadání otočí a uteče pryč.

Nemám slov. Měsíc co měsíc se snažím nějakého jelena najít v naději, že se k němu budu moci dostat tak blízko, abych na něj mohla vrhnout nůž. Nikdy jsem však nikde žádného neviděla. Možná jsem nelovila dost často. Možná tady nahoře žijí celou dobu.

Rozhodnu se sem hned ráno vrátit a když budu muset, budu čekat třeba celý den. Když tu byl jednou, možná se vrátí. Až ho příště uvidím, zabiju ho. Ten jelen by nás mohl nakrmit na několik týdnů.

Plná nové naděje spěchám k jezírku. Když se přiblížím k prutu a podívám se na něj, srdce se mi rozbuší, protože je ohnutý skoro do půli. Třesu se nedočkavostí a peláším k díře v ledu a je mi jedno, že mi to klouže. Pevně uchopím vlasec a modlím se, aby vydržel.

Natáhnu se a silně škube. Cítím, jak opačným směrem škube velká ryba a tiše nabádám vlasec k tomu, aby se nepřetrhl a háček, aby se neulomil. Jedno poslední škubenutí a ryba letí z ledu. Je to obrovský losos, velký jako moje paže. Dopadl na led a plácá se a klouže všemi směry. Přiběhnu k němu, abych ho zvedla, ale vyklouzl mi a znovu se plácá na ledu. Ruce mám pokryté slizem a příliš kluzké na to, abych ho mohla uchopit, takže rozbalím své rukávy a znovu ho uchopím, tentokrát pevněji. Vrtí se mi v náručí a dobrých třicet vteřin sebou mrská, teprve pak konečně nepřestane. Je mrtvý.

Jsem v úžasu. Je to můj první úlovek za několik měsíců.

Kloužu po ledu plná nadšení, pokládám ho na břeh a zabalím ho do sněhu ve strachu, aby nějakým způsobem znovu nepřišel k životu a neskočil zpět do jezera. Beru si prut a vlasec do jedné ruky a rybu do druhé. Cítím sklenici s džemem v jedné kapse, termosku s mízou v druhé kapse spolu s čokoládou a medvídku za pasem. Bree bude dnes večer bohatá.

Zbývá mi vzít už jen jedno. Jdu ke hromádce suchého dřeva, prut chytím pod paží a volnou rukou se snažím nabrat tolik dřeva, kolik unesu. Pár kousků mi spadne a nemůžu vzít tolik, kolik bych chtěla, ale nestěžuji si. Pro zbytek se sem můžu vrátit ráno.

S plnými rukama se za posledních paprsků denního světla kloužu dolů po strmém svahu, opatrně, abych žádný ze svých pokladů neupustila. Celou cestu nemůžu pustit z hlavy tu chatku. Je dokonalá a skrývá takové možnosti, až se mi z toho znovu rozbuší srdce. Je to přesně to, co potřebujeme. Tátova chata je příliš nápadná, postavená u hlavní silnice. Už měsíce mám obavy z

toho, že jsme tam příliš zranitelné. Stačilo by, aby kolem projel jeden zbloudilý otrokář, a měly bychom problémy. Už dlouho nás chci přestěhovat, ale doteď jsem nevěděla kam. Koneckonců tady nahoře žádné další domy nejsou.

Ta malá chatka je tak vysoko, tak daleko od nejbližší silnice navíc doslova postavená přímo do skály – a tak dobře maskovaná, je jako by byla stvořená přímo pro nás. Nikdo by nás tam nahoře nikdy nenašel. A i kdyby, neměl by kde zaparkovat. Musel by pěšky stoupat do svahu a z té vyhlídky bych ho viděla na míli daleko.

Také je tam zdroj čerstvé vody, přímo před vchodem je tekoucí potok, takže bych nemusela nechávat Bree samotnou pokaždé, když se jdu do hor vykoupat a vyprat naše oblečení. A nemusela bych po jednom nosit kbelíky vody z jezera pokaždé, když chci uvařit. Nemluvě o tom, že s takovou klenbou stromů bychom byly dost skryté na to, abychom mohly každou noc topit v krbu. Byly bychom ve větším teple a bezpečí na místě, které je plné ryb a zvěře – a se sklem plným jídla. Už jsem se rozhodla: Hned zítra se stěhujeme.

Jako by mi z ramen spadla obrovská tíha. Cítím se jako znovu-zrozená. Je to poprvé po dlouhé době, co necítím ten kousavý hlad v žaludku a pronikavý chlad v ruce. Dokonce i vítr mi na cestě dolů vane do zad, jako by mi pomáhal. Nyní věřím, že se věci konečně obrátily k lepšímu. Nevzpomínám si, kdy jsem se naposled cítila tak dobře. Nyní vím, že to můžeme zvládnout.

Ted' už můžeme přežít.

DVA

Než dorazím k tátově chatě, je již po soumraku, teplota klesla a ztvrdlý sníh mi křupe pod nohama. Vyjdu z lesa a vidím naši chatu, jak tam sedí jako hnízdo, nápadně posazená vedle silnice, a s úlevou koukám, že vypadá neporušeně, přesně tak, jak jsem ji opouštěla. Okamžitě se jdu podívat, jestli k ní nebo od ní nevedou nějaké stopy – zvířecí nebo lidské – a žádné nenacházím.

Uvnitř se nesvítí, ale to je normální. Kdyby ano, měla bych obavy. Nemáme elektrinu a světlo by znamenalo, že Bree zapálila svíčky – a to by beze mě neudělala. Zastavím se a několik vteřin poslouchám, ale všude je ticho. Žádné hluky zápasu, volání o pomoc, ani nárek člověka, který je nemocný nebo ho něco bolí. S úlevou si mohu vydechnout.

Jeden hlásek ve mně se pořád bojí, že se jednou vrátím a dveře najdu otevřené dokořán, okna rozbitá, stopy vedoucí do domu a Bree nikde. Tuhle noční můru jsem měla už několikrát, vždycky se pro- budím celá zpocená a musím se jít do vedlejšího pokoje přesvědčit, že je Bree ve své posteli. Vždycky tam je, úplně v pořádku, a já se v duchu napomínám. Víím, že bych se po těch letech měla přestat tolik strachovat. Ale z nějakého důvodu nemůžu: pokaždé, když musím Bree nechat samotnou, je to jako bych si do srdce vrazila malý nůž.

Stále jsem ve střehu, pozoruji okolí a dívám se na naši chatu v po- sledním světle skomírajícího dne. Nikdy nebyla hezká. Typická hor- ská chata, vlastně velká hranatá krabice bez jakékoli osobnosti, stěny ozdobené levným akvamarínovým vinylem, který vypadal staře už od prvního dne, a který dnes vypadá jako plíseň. Oken je málo, jsou malá a vyrobená z levného plastu. Vpadá jako by patřila mezi obytné přívěsy. Má zhruba pět metrů na šířku a deset metrů na délku, což dává prostor pro jednu ložnici, ale její stavitel ho ve své nekonečné prozívatelnosti rozdělil na dvě malé ložnice a jeden ještě menší oby- vací pokoj.

Pamatuji si, jak jsem sem ještě jako dítě jezdila, to bylo ještě před válkou, když byl svět normální. Když byl táta doma, brával nás sem na víkendy, abychom na pár dní byli pryč z města. Nechtěla jsem být nevděčná, tak jsem tátovi říkala, že se mi tu líbí, ale v duchu jsem to tu nikdy neměla ráda – vždycky to tu bylo takové temné, stísněné a zatuchlé. Vzpomínám si, že jsem se jako dítě nikdy nemohla do- čkat, až víkend skončí, abych se odsud dostala pryč. Vzpomínám si, že jsem si v duchu přísahala, že až budu větší, nikdy se sem ne- vrátím.

Paradoxně jsem teď za tohle místo ráda. Zachránilo mi život – Bree taky. Když vypukla válka a musely jsme utéct z města, ne- měli jsme na výběr. Kdyby nebylo téhle chatky, nevím, kam bychom šly. A kdyby nebylo tak vysoko, jak je, pravděpodobně by nás otrokáři už dávno chytili. Zvláštní, jak může člověk věci nesnášet jako dítě a na- konec si jich vážit jako dospělý. No, skoro dospělý. V 17 letech se už ale stejně za dospělou považovat můžu. Za posledních několik let jsem stejně asi zestárla mnohem víc, než většina dospělých.

Kdyby tato chata nebyla postavená přímo u silnice, tak na ráně – kdyby byla aspoň o trochu menší, víc chráněná, hlouběji v lese, tak bych asi takové obavy neměla. I tak bychom se musely vypořádat s těmi papírovými stěnami, dřevou střechou a okny, kterými táhne. Nikdy by to nebyl teplý, pohodlný domov. Ale aspoň by byl bez- pečný. Když se na tu naši chatu teď dívám, jak výrazná je oproti horskému pozadí, nemůžu setřást pocit, že žijeme uprostřed terče.

Pod botami mi křupe sníh, jak se blížím k vinylovým dveřím a zevnitř se ozve hlasitý štěkot. To jen Saša dělá to, k čemu jsem ji vycvičila: chrání Bree. Jsem za ni strašně vděčná. Hlídá Bree tak bedlivě a štěká i při tom nejmenším hluku, takže mi dodává dost klidu na to, abych ji tu mohla nechat samotnou, když jdu lovit. Zá- roveň mi její štěkání občas dělá starosti a bojím se, že nás prozradí: koneckonců štěkající pes obvykle znamená, že je nablízku člověk. A to je přesně zvuk, který by otrokáři hledali.

Rychle vstoupím do chaty a rychle Sašu utiším. Zavřu za sebou dveře, dříví se mi skoro sype z rukou a vcházím do potemnělé míst- nosti. Saša se ztiší, začne vrtět ocasem a skočí na mě. Šestiletý

čo- koládový labrador a nejvěrnější pes, kterého si člověk může představit – a nejlepší společnice. Nebýt Saši, Bree by už asi dávno upadla do deprese. A já asi taky.

Saša mi olizuje obličej a zdá se být nadšenější než obvykle. Čmu- chá mi u opasku a kolem kapes, už zřejmě zjistila, že jsem přinesla něco zvláštního. Dám dříví na zem, abych ji mohla pohladit, a vši- mám si, že má vystouplá žebra. Je už příliš hubená. Cítím se provi- nile. Na druhou stranu jsme já i Bree také hubené. Vždy si dělíme, co najdeme a jsme tým tří sobě rovných. I tak bych si přála, abych jí mohla dát více.

Štouchá nosem do ryby, až mi vyklouzne a spadne na zem. Saša na ni okamžitě skočí a ryba letí přes celou místnost. Znovu na ni skočí a tentokrát se do ní zakousne. Ale čerstvá ryba jí asi nechutná, takže ji nechá být. Namísto toho si s ní začne hrát a znovu a znovu na ni skáče.

„Sašo, přestaň!“ zavolám tiše, abych nevzbudila Bree. Bojím se taky, že když si s ní bude hrát příliš, roztrhne ji a zničí část cenného masa. Saša poslušně přestane. Vidím ale, jak je nadšená, a chci jí něco dát. Sáhnu do kapsy, vytáhnu sklenici, prstem vyndám trochu malinového džemu a dám jí ho k čenichu.

Bez zaváhání mi prst olízne a na tři olíznutí je jako vymydlený. Olizuje se, kouká na mě s očima dokořán a očividně chce víc.

Pohladím ji po hlavě, dám jí pusu a zvednu se na nohy. Říkám si, jestli ode mě bylo milé jí dát ochutnat, nebo kruté, dát jí tak málo.

V domě je tma, což v noci vždycky bývá, tak se jím potácím opa- trně. Oheň rozdělávám málokdy. I když teplo potřebujeme opravdu hodně, nechci riskovat, že by na nás oheň upoutal pozornost. Dnešní večer je ale jiný: Bree se musí zotavit, fyzicky i duševně, a vím, že oheň to umí zařídit. Taky si říkám, že už nemusím být tak opatrná, když se zítra stěhujeme.

Jdu napříč pokojem ke kredenci a vyndávám z něj zapalovač a svíčku. Jednou z nejlepších věcí na tomhle místě byla obrovská zá-soba svíček, jeden z mála dobrých vedlejších produktů toho, že táta byl mariňák a rádoby zálesák. Když jsme sem jezdily jako děti, elek- trina vypadávala při každé bouřce, takže táta dělal zásoby svíček, aby mohl zápasit s přírodními živly. Vzpomínám si, že když jsem zjistila, že jeho skříň je plná svíček, tak jsem si z něj kvůli tomu uta- hovala a říkala mu, že je křeček hrabivec. Teď, když už nám jich zbývá jen pár, bych si přála, aby jich býval nakřečkoval víc.

Náš jediný zapalovač udržuji naživu tím, že ho používám výji- mečně a že ho jednou za pár týdnů doplním benzínem z motorky. Díky Bohu za tátovu motorku a taky díky za to, že ji ještě jednou na- posled natankoval: je to jediná věc, kvůli které si myslím, že pořád ještě máme výhodu, že máme něco opravdu cenného, nějaký způ- sob, jak přežít, pokud by se věci vydaly špatným směrem. Táta mo- torku vždycky nechával v malé garáži u chaty, ale když jsme sem po válce poprvé dorazily, tak jsem ze všeho nejdříve vyjela s motor- kou a schovala ji v kopcích do lesa pod keře a větve tak husté, že ji nikdo neměl šanci najít. Říkala jsem si, že kdyby náš dům někdy někdo objevil, jako první by se podívali do garáže.

Jsem také vděčná za to, že mě táta naučil ji řídit už když jsem byla hodně mladá, a to i přes maminčiny protesty. Naučit se ji řídit bylo těžší než obvykle, protože má sajdkáru. Vzpomínám si, jak jsem se ji ve dvanácti letech učila řídit, táta seděl v sajdkáře a ště- kal na mě povely, kdykoli jsem se chtěla zastavit. Řídit jsem se na- učila na těchto strmých a nemilosrdných silnicích a vzpomínám si, že jsem měla pocit, že umřeme. Vzpomínám si, že jsem se podívala před okraj srázu, viděla tu výšku, rozbrečela se a chtěla, aby řídil on. On ale odmítl. Tvrdohlavě tam seděl víc než hodinu, dokud jsem konečně nepřestala brečet a zkusila to znovu. A nějak jsem se na- učila ji řídit. Má výchova v kostce.

Na motorku jsem nesáhla od doby, kdy jsem ji schovala. Nechci moc riskovat, proto se na ni jdu podívat jen když potřebujeme do- plnit zapalovač, a i to dělám v noci. Říkám si, že kdybychom odsud musely rychle zmizet, dala bych Bree a Sašu do sajdkáry a odvezla nás do bezpečí. Ve skutečnosti nemám nejmenší tušení, kam by- chom vlastně jely. Podle toho, co jsem viděla a slyšela, je zbytek světa jen pustina plná divokých zločinců, gangů a že přeživších je jen málo. Ti agresivnější, kteří přežili, se shromáždili ve městech a unášejí a zotročují kohokoli najdou, ať už pro své vlastní důvody

nebo aby tito otroci bojovali v arénách na život a na smrt. Hádám, že Bree a já jsme jedny z mála těch, kteří přežili a stále žijí svo- bodně mimo města. A jedny z mála těch, kteří ještě neumřeli hladem.

Zapálím svíčku a Saša jde pomalu za mnou potměným domem. Předpokládám, že Bree spí a to mi dělá starosti: obvykle toho moc nenaspí. Před dveřmi se zastavím a přemýšlím, zda ji mám probu- dit či nikoli. Jak tam stojím, můj pohled vyjede nahoru, až jsem se lekla svého odrazu v malém zrcadle. Pokaždé, když se vidím, vy- padám mnohem starší. Můj hubený, hranatý obličej je zarudlý chla- dem, lemují jej mé světle hnědé vlasy po ramena a mé ocelově šedé oči na mě zírají, jako by patřily někomu, koho neznám. Jsou to in- tenzivní oči s tvrdým pohledem. Táta vždycky říkal, že to jsou vlčí oči. Máma vždycky říkala, že jsou krásné. Nebyla jsem si jistá, komu mám věřit.

Rychle svůj zrak odvracím od zrcadla, protože se nechci vidět. Nataženou rukou obracím zrcadlo tak, aby se to už nestalo.

Pomalou otevřu dveře Breeina pokoje. V ten okamžik Saša vtrhne dovnitř, skočí na postel vedle Bree, lehne si jí na hrudník a začne jí olizovat obličej. Nikdy mě nepřestane překvapovat, jak si ty dvě jsou blízké – někdy si říkám, že si jsou bližší, než my dvě.

Bree pomalu otevře oči a zamžourá do tmy. „Brooke?“ ptá se.

„Jsem to já,“ říkám tiše. „Jsem doma.“

Posadí se a když mě pozná, začne se usmívat a oči se jí rozsvítí. Leží na zemi na levné matraci, odhodí stranou svou příkrývky a vstává z postele ještě v pyžamu. Pohybuje se pomaleji než obvy- kle.

Skloním se k ní a obejmou ji.

„Mám pro tebe překvapení,“ říkám jí a jen stěží krotím své nad- šení.

Podívá se na mě široce otevřenýma očima, které za chvíli zavře, natáhne ruku a čeká. Je tak bezelstná a důvěřivá, že mě to udivuje. Říkám si, co jí mám dát jako první, a rozhodnu se pro čokoládu. Sáhnu do kapsy, vyndám tabulku čokolády a pomalu jí ji položím do dlaně. Otevře oči, podívá se na svou ruku a nejistě mžourá v matném světle. Dávám svíčku blíž.

„Co je to?“ ptá se.

„Čokoláda,“ odpovídám jí.

Podívá se na mě, jako kdybych si z ní střílela.

„Vážně,“ říkám jí.

„Ale kde jsi ji dostala?“ ptá se nechápavě. Dívá se znovu na svou dlaň, jako kdyby jí tam právě přistála kometa. Nedivím se jí. Už ne- jsou žádné obchody, v okolí nikdo není a v okruhu sta mil není místo, kde bych něco takového mohla najít.

Usmívám se na ni. „Dal mi ji pro tebe Santa. Je to dárek k Vá- nocům.“ Svraští své obočí. „Ne, teď vážně,“ trvá na svém.

Zhluboka se nadechnu, protože je zřejmé, že je čas jí povědět o našem novém domově a že odtud zítra odejdeme. Pokouším se přijít na nejlepší způsob, jak to podat. Doufám, že bude stejně nad- šená jako já – ale s dětmi člověk nikdy neví. V hloubi duše mám strach, že se na tohle místo mohla upnout a že nebude chtít odejít.

„Bree, mám velkou novinu,“ říkám a skláním se k ní, abych ji objala kolem ramen. „Dnes jsem objevila báječné místo, vysoko v horách. Je to malá kamenná chatka a je pro nás jako stvořená. Je tam teplo, útulno a bezpečno a navíc má nádherný krb, kde můžeme topit každou noc. A nejlepší ze všeho je to, že je přímo tam spousta nejrozličnějšího jídla. Jako je tahle čokoláda.“

Bree se dívá na čokoládu, zkoumá ji a když si uvědomí, že je to skutečné, oči se jí otevrou ještě jednou tolik. Opatrně čokoládu roz- balí a přivoní si k ní. Zavře oči a usmívá se, pak se nakloní k ta- bulce, aby si kousla – ale vtom se zarazí. Starostlivě se na mě podívá.

„Ale co ty?“ ptá se. „Máme jenom jednu?“

Celá Bree, vždy bere ohled na ostatní, i když hladoví. „Ty si vem první,“ říkám jí. „To je v pořádku.“

Rozbalí větší část a ukousne si pořádný kus. Její hladem zubo- žená tvářička se úplně rozplývá blahem.

„Žvýkej pomalu,“ upozorňuju ji. „Přeci nechceš, aby tě rozbolelo břicho.“

Zpomalí a vychutnává si každý kousek. Odlomí velký kus a dává mi ho do dlaně. „A teď ty,“ říká.

Pomalů si ji dávám do úst, ukousnu si malý kousek a nechávám si ji sedět na špičce jazyka. Cucám ji, poté ji pomalu žvýkám a vychutnávám si každou chvíli. Vůně a chuť čokolády naplňuje mé smysly. Je to asi ta nejlepší věc, kterou jsem v životě jedl.

Saša fňuká a strká čumák k čokoládě, takže Bree kousek odlomí a nabízí jí ho. Saša jí ho chňapne přímo s ruky a zhltně ho na jedno polknutí. Bree se směje a je z ní nadšená, jako vždy. Pak prokáže obdivuhodnou sebekázeň, protože zbylou půlku čokoládu zase zabalí, sáhne nahoru a moudře ji položí nahoru na skříň, kam Saša nedosáhne. Bree pořád ještě vypadá slabá, ale vidím, že nálada se jí už zase vrací.

„Co je to?“ ptá se a ukazuje na můj opasek.

Chvilí nevím, o čem mluví, ale pak se podívám dolů a vidím medvídka. Všim tím nadšením jsem na něj úplně zapomněla. Vytažnu ho a podávám jí ho.

„Našla jsem to v našem novém domově,“ říkám. „Je to pro tebe.“ Bree vykoulila oči nadšením a tiskne medvídka ze všech sil ke

své hrudi a kýve se s ním sem a tam.

„Je úžasný!“ volá Bree a oči jí úplně svítí. „Kdy se stěhujeme? Nemůžu se dočkat!“

Ulevilo se mi. Než stačím odpovědět, Saša se nakloní k Bree a čumákem šťouchne do jejího nového medvídka a očišťává ho. Bree jí ho rozpustile namáčkne na obličej a Saša ho chňapne a utíká s ním z pokoje.

„Hej!“ zvolá Bree, propukne v hysterický smích a žene se za ní. Obě vběhnou do obývacího a už se úplně ponořily do toho urput-

ného boje o medvídka. Nevím, kdo z nich si to užívá víc.

Jdu za nimi, svíčku opatrně zakrývám rukou, aby nezhasla, a nesu ji přímo k hromádce dříví. Do krbu vložím několik tenkých větvíček a z koše vedle něj vezmu trochu suchého listí. Jsem ráda, že jsem ho minulý podzim nasbírala, aby bylo čím rozdělat oheň. Jde to jako po másle. Suché listí vložím pod větvičky, zapálím je a plameny už brzy olizují dřevo. Přidávám listí, dokud nakonec větvičky nechytí úplně. Sfouknu svíčku, abych ji šetřila na další příležitost.

„My budeme mít oheň?“ Ptá se nadšeně Bree.

„Ano,“ říkám jí. „Dneska slavíme. Je to naše poslední noc tady.“

„Jů!“ Bree křičí a skáče a Saša vedle ní šteká a přidává se k všeobecnému veselí. Bree odběhla ke dříví, vzala pár polínek a pomáhá mi přikládat. Přikládáme opatrně, aby měl oheň dost vzduchu a Bree do něj fouká a rozdmýchává plameny. Když chytí polínka, přidám nahoru větší poleno. Přidávám další větší polena, dokud nemáme pořádný oheň.

Za několik okamžiků je pokoj celý ozářený a začínám cítit sálající teplo. Stojíme u ohně, já k němu vztáhnou ruce a začnu si je mnout, aby teplo proniklo do mých prstů. Cítím, jak se do nich pomalu začíná vracet cit. Po dlouhém dni venku pomalu začínám roztávat a cítit se ve své kůži.

„Co je to?“ zeptá se Bree a ukazuje na druhou stranu místnosti.

„To vypadá jako ryba!“

Běží k ní a popadne ji, zvedne ji a ona jí vyklouzne z rukou. Směje se a Saša neváhá ani vteřinu a znovu se na ni vrhne a tlapami ji pošle přes celou místnost. „Kdes ji chytila?“ zakřičí.

Bere rybu do náruče, než ji Saša může ještě víc potřhat, otevřu dveře a hodím ji ven do sněhu, kde vydrží déle a kde se jí nic nestane, pak za sebou znovu zavřu.

„To bylo další moje překvapení,“ říkám jí. „Dneska budeme mít večeři!“

Bree ke mně přiběhne a celou mě obejmě. Saša šteká, jako by rozuměla. Také Bree obejmě.

„Mám pro tebe ještě dvě překvapení,“ oznamuji jí s úsměvem.

„Jsou to zákusky. Chceš počkat až po večeři? Nebo je chceš hned?“

„Hned!“ vykřikne vzrušeně.

Také se nadšeně usmívám. Alespoň ji to zabaví do večere. Sáhnu do kapsy a vytáhnu sklenici džemu. Bree se na ni dívá takovým legračním výrazem a očividně je trochu zmatená, takže odšroubuji víko a dám jí sklenici pod nos. „Zavři oči,“ řeknu jí.

Zavřela je. „A teď si přivoň.“

Zhluboka se nadechne a na tváři se jí rozlije úsměv. Otevře oči.

„To voní jako maliny!“ vykřikne.

„Je to džem. No tak, ochutnej.“

Bree sáhne dvěma prsty do sklenice, nabere si velkou porci a sní ji. Oči se jí rozsvítí.

„Týjo,“ vydechne, a sáhne si prsty pro další velkou porci a na- bídne ji Saše, která přiběhne a bez váhání jí zhltně. Bree se hyste- ricky směje a já sklenici zase zavřu a dám ji na krbovou římsu, pryč z dosahu Saši.

„To je taky z našeho nového domova?“ ptá se.

Přikývnu a jsem ráda, že to už teď považuje za náš nový domov.

„A ještě poslední překvapení,“ říkám. „To si ale schovám na večeri.“ Odepnu termosku z opasku a dávám ji vysoko na krbovou římsu, aby na ni neviděla. Vidím, že si může vykrotit krk, ale schovala jsem ji dobře.

„Věř mi,“ říkám jí. „To bude něco.“

Nechci, aby nám to doma smrdělo rybinou, takže se dnes ještě jednou vydám do zimy a připravím toho lososa venku. Beru si nůž a připravuju se k práci. Vlastně nevím, co dělám, ale vím dost, aby mi bylo jasné, že hlava ani ocas se nejí. Takže začnu tím, že je uříznu.

Pak si říkám, že ploutve taky asi jist nebudeme, takže je taky uříznu – a šupiny taky ne, takže je očistím, jak nejlépe dovedu. Pak si říkám, že se asi jí otevřená, takže zbytek rozříznu vejpu. Uvnitř je hutné růžové cosi, plné malých kostí. Nevím, co bych ještě udě- lala, takže už asi bude připravená na vaření.

Než vejdu dovnitř, musím si umýt ruce. Prostě vezmu do dlaní hrst sněhu a očistím si s ním ruce. Jsem za něj vděčná – obvykle musím jít k nejbližšímu potoku, protože nemáme žádnou tekoucí vodu. Vstanu a než vejdu dovnitř, na chvíli se zastavím a rozhlížím se po okolí. Nejprve poslouchám, jako vždy, zda neuslyším nějaké známky hluk nebo nebezpečí. Po několika vteřinách si uvědomím, že svět už snad klidnější být nemůže. Konečně se pomalu začínám uvolňovat, zhluboka se nadechnu a cítím, jak mi na tvář padají sně- hové vločky, vnímám, jak je všude dokonalé ticho a uvědomuju si, jak krásná je tu vlastně příroda. Vysoké borovice jsou pokryté bílým sněhem, který se nekonečně snáší z purpurového nebe a svět se zdá být dokonalý, jako v pohádce. Okny je vidět záře krbu a zvenčí se naše chata zdá jako to nejútulnější místo na zemi.

Vracím se dovnitř s rybou v ruce, zavírám za sebou dveře a cítím, jak je skvělé se z venku vrátit na místo o tolik teplejší, ozářené měk- kým světlem, které se od všeho odráží. Bree se o oheň stará vzorně, jako vždy, přikládá dříví jako odbornice a oheň je teď ještě jasnější. Na zemi u krbu připravuje nádoby, které přinesla z kuchyně. Saša ne- jistě sedí vedle ní a sleduje každý její pohyb.

Přinesu rybu k ohni. Vlastně ani pořádně nevím, jak ji uvařit, takže ji prostě dám na chvíli nad oheň, ať se chvíli opéká, párkrát ji obrátím a budu doufat, že to bude fungovat. Bree mi čte myšlenky: okamžitě od- běhla do kuchyně a vrací se s ostrým nožem a dvěma dlouhými špízy. Každý kus ryby napíchne na špíz a pak svou porci vezme a drží ji nad plamenem. Udělám to samé. Breeiny domácí instinkty vždy byly lepší než moje a jsem jí za její pomoc vděčná. Vždy jsme byly dobrý tým.

Obě tam stojíme, koukáme do ohně jako přikované a držíme své ryby nad ohněm, dokud nám neztěžknou ruce. Pokoj naplnila vůně pečené ryby a po deseti minutách se můj žaludek bolestivě ozve, že je hladový a netrpělivý. Rozhodla jsem se, že moje ryba je už ho- tová. Koneckonců si říkám, že lidé někdy jedí i syrové ryby, takže jak hrozné to může být? Zdá se, že Bree souhlasí, takže každá svou porci položí na svůj talíř a sedneme si na zem vedle sebe zády ke ka- napi, nohama u ohně.

„Opatrně,“ varuju ji. „Uvnitř je pořád spousta kostí.“

Vybírám ze své ryby kosti a Bree dělá to samé. Když už jsem jich vybrala dost, ukrojím si malý kousek růžového masa, které je pořád ještě horké, a sbírám odvalu.

Chutná to docela dobře. Chtělo by to trošku soli nebo nějakého koření, ale aspoň chutná uvařeně a čerstvější už být nemůže. Úplně cítím, jak mi do těla vstupují tolik potřebné bílkoviny. Bree svou porci také rychle hltá a vidím jí na obličeji úlevu. Saša si sedne vedle ní, zírá na ni a olizuje se a Bree Vezme velký kus, opatrně ho vykostí a podává ho Saše. Saša ho důkladně rozžvýká a spolkně, pak si začne olizovat čelisti a zírá dál v naději, že dostane ještě kousek.

„Tady, Sašo,“ řeknu jí.

Přiběhne ke mně a já vezmu kousek své ryby, vykostím ji a podám jí ho. Slupne ho za několik vteřin. Než jsem se nadála, moje ryba zmizela jako vždy – a Breeina taky – a překvapuje mě, že se můj žaludek znova ozývá. Už teď si přeju, abych bývala chytla více ryb. I tak to však byla ta největší večeře za poslední týdny a snažím se být spokojená s tím, co máme.

Pak si vzpomenu na mizu. Vyskočím, vyndám termosku ze skřýše a podávám ji Bree.

„Tu máš,“ usmívám se, „napij se první.“

„Co je to?“ zeptá se, pak odšroubuje víčko a přivoní si. „Nic ne- cítím.“
„Je to javorový sirup,“ říkám jí. „Je to jako voda s cukrem. Ale lepší.“

Opatrně si usrkne, pak se na mě podívá a vykulí oči nadšením.

„To je dobrota!“ vykřikne. Dá si několik malých doušků a podá mi termosku. Nemůžu odolat a sama se taky trochu napiju. Cítím ten nával cukru. Nakloním se a opatrně trochu mízy naliju Saše do misky. Všechnu mizu vychlemtá a zdá se, že jí taky chutná.

Já mám ale pořád ještě strašný hlad. Stává se mi to jen málokdy, ale přepadla mě slabá chvilka: přemýšlím o sklenici s džemem a říkám si, proč ne? Koneckonců je jich nahoře v chatce na plošině ještě spousta – a jestli to dnes nestojí za pořádnou oslavu, tak kdy tedy?

Sundám z římsy sklenici s džemem, odšroubuju ji, prstem sáhnu dovnitř a vezmu si velkou porci. Dávám si ji na jazyk a nechávám si ji v ústech co nejdéle to jde, teprve potom polknu. Je to božské. Sklenici, která je stále ještě napůl plná, podávám Bree. „Tu máš,“ říkám jí, „dojez to. U nás doma je toho ještě spousta.“

Když Bree natáhne ruku ke sklenici, oči jí úplně září. „Jsi si jistá?“ zeptá se. „Neměly bysme si jí nechat?“ Zavrtím hlavou. „Čas na to si trochu dopřát.“

Nemusím ji přemlouvat. Za několik okamžiků je snědno, až na jednu porci pro Sašu.

Ležíme tu, opřené o kanape, nohy u ohně a mé tělo se konečně začíná uvolňovat. Díky té rybě, míze a džemu konečně začínám cítit, jak se mi vracejí síly. Podívám se na Bree, která mezitím už podřimuje, na jejím klíně má hlavu Saša a i když pořád vypadá nemocně, je to poprvé za dlouhou dobu, co vidím u Bree v očích naději.

„Mám tě ráda, Brooke,“ řekne tiše.

„Taky tě mám ráda,“ odpovím jí.

Když se na ni znovu podívám, už usnula.

Bree leží na kanapi naproti krbu, zatímco já si teď sedám do křesla vedle ní, za poslední měsíce se z toho stal takový náš zvyk. Každý večer před spaním se schoulí na kanapi, příliš se bojí usnout sama v pokojí. Děláním jí společnost a čekám, dokud neusne, a pak ji odnesu do postele. Většinu večerů oheň nemáme, ale i přesto tu sedíme.

Bree má vždycky noční můry. Dřív je nemívala: pamatuju si doby, ještě před válkou, kdy usínala úplně snadno. Tehdy jsem ji dokonce škádlila a říkala jí „ospalá Bree“, protože dokázala usnout v autě, na gauči, při čtení v křesle – kdekolí. Ted' je to však úplně jinak. Dokáže být vzhůru hodiny a když spí, není to klidný spánek. Většinu nocí ji skrz ty tenké stěny slyším vzlykat nebo křičet. Kdo by se jí divil? Když vezmu v úvahu ty hrůzy, které viděla, je s podivem, že nezešílela. Jsou noci, kdy ani já nedokážu spát.

Jedna věc pomáhá: když jí čtu. Když jsme utíkaly, měla Bree tolik duchapřítomnosti, aby si s sebou vzala svou oblíbenou knihu. O stromu, který dával. Čtu jí tu knihu každou noc. Už ji znám zpa- měti a když jsem unavená, zavřu oči a jen ji přednáším. Naštěstí je krátká.

Jak se čím dál víc opírám do křesla, už trochu ospalá, беру do ruky její opotřebovaný přebal a začínám číst.

Saša, která leží na kanapi vedle Bree, nastraží uši, a někdy si říkám, jestli taky neposlouchá. „Byla jednou jedna jablon a ta mi- lovala malého chlapce. Každého dne chodíval chlapec za jabloní a sbíral její listy a splétal z nich věnečky a hrál si na lesního krále.“ Podívám se na kanape na Bree a vidím, že už spí. Ulevilo se mi. Možná to bylo tím ohněm nebo možná tím jídlem. Spánek teď po- třeba, aby se zotavila. Sundám si šálu, pohodlně obtočenou kolem krku, a opatrně ji rozprostřu na její hrudi. Její malé tělíčko se ko- nečně přestalo třást.

Přidám do ohně ještě jedno poslední poleno, sednu si do křesla a hledím do plamenů. Dívám se, jak pomalu skomírá a přála bych si, abych bývala přinesla více polen. Stejně je to jedno. Takhle to bude bezpečnější.

Jak se pomalu ukládám, zapraská jedno z polen a já se cítím uvol- něnější, než kdykoli za posledních několik let. Když Bree usne, někdy si vezmu svou vlastní knihu a čtu si. Vidím ji ležet na zemi: Pán much. Je to jediná kniha, která mi zbyla, a je už tak opotřebo- vaná, že vypadá jako by byla už sto let stará. Je to zvláštní, mít na světě jen jednu knihu. Uvědomuji si, kolik jsem toho považovala za samozřejmé, a stýská se mi po dobách, kdy existovaly knihovny.

Dnes večer si s chutí počtu. Má mysl pracuje o sto šest, je plná myšlenek na zítřek, na náš nový život vysoko v horách. Pořád si v hlavě promítám všechny věci, které tam odsud budu muset odno- sit, a jak to vlastně udělám. Jsou tu základní věci – naše příbory, zá- palky, zbytky naší zásoby svíček, přikrývky a matrace. Co se oblečení týče, ani jedna z nás toho moc nemá a kromě knížek vlastně nic nemáme. Tahle chata byla strohá už když jsme přijely, takže odsud také nemáme nic, co bychom si mohly vzít na památku. Ráda bych přenesla i kanape a křeslo, ale k tomu budu potřebovat pomoc Bree a to bude muset počkat, dokud se dostatečně nezotaví. Musíme to provést v několika fázích, základní věci jako první a nábytek až naposled. To nevadí, hlavně abychom tam nahoře byly v bezpečí. O to jde ze všeho nejvíce.

Začínám přemýšlet o všelijakých způsobech, jak naši malou chatku ještě více zabezpečit. Určitě budu muset vymyslet, jak udě- lat okenice, abych je v případě potřeby mohla zavřít.

Dívám se kolem sebe a hledám v chatě cokoli, co bych mohla použít. Aby okenice mohly fungovat, budu potřebovat něco jako panty a přemýšlím o pantech dveří do obývacího pokoje. Možná se mi povede je nějak uvolnit. A když už na to přišlo, možná si vezmu i ty dřevěné dveře a rozřežu je na kusy.

Čím víc se kolem sebe rozhlížím, tím víc si uvědomuji, kolik toho můžeme použít. Vzpomínám si, že táta nechal v garáži bednu s nářadím, viděla jsem tam pilu, kladivo a dokonce krabici hřebíků. Je to jedna z nejcennějších věcí, co máme, a nesmím zapomenout ji vzít jako první.

A samozřejmě motorka. Na tu myslím neustále: kdy ji přepravit a jak. Nesnesu pomyšlení, že ji necháme dole, to v žádném případě. Takže ji vezmu s sebou při naší první cestě. Nemůžu riskovat to, že bych ji nastartovala a upozornila na nás celé okolí – navíc je ten svah příliš prudký, než aby se na ní dal vyjet. Budu ji muset odtla- čit ručně. Už teď se připravuju na to, jak vyčerpávajíc to asi bude, zvláště pak ve sněhu. Nevidím ale jinou možnost. Kdyby Bree ne- byla nemocná, pomohla by mi, ale v jejím nynějším stavu neponese vůbec nic – možná ji budu muset i nést. Uvědomuju si, že budeme muset počkat na zítřejší večer a přestěhovat se pod rouškou tmy. Možná jsem jen paranoidní – šance, že by nás někdo sledoval je mi- zivá, ale opatrnosti i tak není nazbyt. Zvláště protože vím, že tu není nikdo jiný, kdo přežil. Tím si jsem jistá.

Vzpomínám si na první den, kdy jsme sem přijely. Obě jsme byly úplně vyčerpány, opuštěné a vyčerpané. Ten první večer jsme obě šly spát hladové a já jsem si říkala, jak to tu vlastně chceme přežít. Byla chyba opustit Manhattan, naši matku a nechat za sebou vše, co jsme znaly?

A pak to první ráno jsem se probudila, otevřela dveře a k mému údesu jsem před vchodem našla mrtvolu jelena. Nejdřív jsem se strašně polekala. Myslela jsem si, že je to výhružka, varování, aby- chom odsud odešly, že tu nejsme vítané. Po prvotním zděšení jsem si ale uvědomila, že je to úplně jinak: byl to vlastně dar. Někdo, někdo jiný, kdo přežil, nás musel sledovat. Musel vidět, jak zoufale jsme vypadaly a ve své nejvyšší šlechetnosti se rozhodl nám daro- vat svůj úlovek, naše první jídlo, dost masa na několik týdnů. Ne- dokážu si představit, jak cenný pro něj ten jelen musel být.

Vzpomínám si, že jsem šla ven, dívala se všude kolem, nahoru i dolů nahlížela do všech stromů a čekala, že odněkud vyskočí ně- jaký člověk a zamává mi. Ale nikoho jsem nenašla. Viděla jsem jen stromy a i když jsem čekala několik minut, slyšela jsem jen ticho. Věděla jsem ale, prostě jsem věděla, že mě někdo sleduje. Věděla jsem, že tady nahoře byli ještě jiní lidé a snažili se přežít, stejně jako my.

Od té doby jsem byla tak trochu hrdá na to, že patříme mezi ti- chou skupinu odloučených lidí, kteří přežívají v těchto horách, sta- rají se o sebe, nekomunikují spolu ze strachu, že je někdo uvidí, že se stanou terčem pro otrokáře. Předpokládám, že právě tak dokázali ostatní přežít stejně dlouho: nic neponechali náhodě. Nejdřív jsem to nechápala. Dnes si toho cením. A od té doby, i když jsem nikoho neviděla, nikdy jsem se necítila sama.

Také mě to přimělo se mít více na pozoru. Ti, kteří přežili, pokud jsou stále naživu, určitě budou také tak hladoví a zoufalí jako my. Obzvláště v zimních měsících. Kdo ví, jestli hladovění nebo starost o svou rodinu nemohlo někoho z nich přimět k tomu, aby překročil hranici zoufalství a jeho blahosklonný postoj nenahradil čirý in- stinkt, který velí: přežít. Vím, že představa to, jak Bree, Saša a já hla- dovíme, mě někdy přivedla na hodně zoufalé myšlenky. Takže nic neponechám náhodě. Přestěhujeme se v noci.

To je stejně nejlepší řešení. Musím ráno vylézt nahoru, nejdřív to tam pořádně prozkoumat a ještě jednou se ujistit, že nikdo nebyl venku ani uvnitř. Taky musím zajít na to místo, kde jsem viděla toho jelena a počkat na něj. Vím, že střílím od boku, ale pokud by se mi podaří ho najít znovu a zabít ho, budeme z něj moci žít týdny. Toho prvního jelena, kterého jsme před lety dostali, jsem zbytečně pro- mrhala, protože jsem nevěděla, jak ho stáhnout z kůže, naporcovat ani uchovat na delší dobu. Úplně jsem to zbabrala a dokázala z něj vydolovat jen jedno jídlo, než se celá mrtvola zkazila. Bylo to strašné mrhání jídlem a zařekla jsem se, že už to nikdy nedopustím. Tentokrát však najdu způsob, jak ho zachovat, hlavně díky sněhu.

Sáhnu do kapsy a vyndám z ní kapesní nůž, který mi táta dal, než odešel. Hladím jeho rukojeť s jeho vyřezanými iniciály a ozdobným logem námořní pěchoty, jako to dělám už od prvního dne, co jsme sem dorazily. Říkám si, že je pořád naživu. I po těch letech, pře- stože je šance ho znovu vidět úplně mizivá, se té představy nemůžu vzdát.

Přála bych si, aby táta nikdy neodešel a nikdy se dobrovolně do té války nehlásil. Hlavně to byla úplně hloupá válka. Nikdy jsem pořádně nepochopila, jak to všechno začalo, a nevím to ani teď. Táta mi to několikrát vysvětlil, ale já to stejně nepochopila. Možná jsem na to byla moc malá. Možná jsem nebyla dost starána to, abych po- chopila, jak nesmyslné jsou věci, které si dospělí navzájem dokážou dělat.

Táta mi to vysvětloval tak, že to je druhá americká občanská válka – tentokrát však nikoli mezi Severem a Jihem, ale mezi poli- tickými stranami. Mezi Republikány a Demokraty. Říkal, že se k tomu schylovalo už dlouho. Říkal, že posledních sto let se Ame- rika stala zemí dvou národů: těch úplně napravo a těch úplně na- levo. Postupem času se jejich postoje natolik utužily, že jsme se stali národem dvou protichůdných ideologií.

Táta říkal, že ti nalevo, Demokraté, chtěli zemi, kterou by řídil čím dál mohutnější stát, aby se daně zvýšily na 70 % a aby se stát mohl plést do každé oblasti našich životů. Říkal, že lidé napravo, Republikáni, chtěli čím dál menší vládu, úplně zakázat daně a ne- plést se lidem vůbec do ničeho, aby se každý staral o sebe. Říkal že, postupem času tyto odlišné ideologie namísto toho, aby se snažily

najít společnou řeč, se čím dál více vzdalovaly, přecházely do čím dál větších extrémů – až nakonec dospěly k okamžiku, kdy se ne- shodly už vůbec v ničem.

Situaci ještě zhoršoval fakt, že se Amerika stala tak přelidněná, že žádný z politiků nedokázal zaujmout celou zemi a politici začali zjišťovat, že jen čím dál extrémnější pozice jim dokázaly zajistit pozornost celostátních médií, a tím pádem i uspokojit jejich osobní ambice.

Výsledkem bylo, že nejvýraznějšími osobnostmi obou stran byli ti, kteří zaujímalí ty úplně nejextrémnější názory a každý se snažil překonat toho druhého, takže prohlašovali i věci, kterým ve skutečnosti nevěřili, ale sami se zaháněli do kouta. Přirozeně, když spolu obě strany debatovaly, dokázaly být pouze ve sporu – a jejich debaty provázela čím dál ostřejší slova. Ze začátku to byly jen urážky a slovní útoky. Ty se ale časem stupňovaly. A jednoho dne překročili hranici, odkud nebylo návratu.

Jednoho dne, asi před deseti lety, nastal zlomový bod, kdy jeden politický vůdce tomu druhému pohrozil tím osudným slovem:

„vzpouřte se“. Pokud by Demokráté zvýšili daně ještě o jeden cent, jeho strana by se vzbouřila proti Spojeným státům a každá vesnice, každé město a každý stát by se rozdělil na dvě části. Nikoli územím ale ideologií.

Načasování nemohlo být horší: v tu dobu byla celá země v ekonomické depresi a bylo dost nespokojenců, kteří ztratili práci, díky kterým mohl tento vůdce získat na popularitě. Média viděla, kolik diváků k televizím přiváděl a dávala mu čím dál více prostoru. Jeho popularita brzy začala strmě stoupat. Nakonec ho neměl kdo zastavit a když Demokráté odmítli jakýkoli kompromis, věci se samy od sebe hýbaly takovým směrem, že na své pozici ještě přitvrdil. Jeho strana navrhla svou vlastní vlajku a dokonce i měnu.

To byl první zlomový bod. Kdyby se někdo odhodlal zakročit a zastavil ho tehdy a tam, mohlo se to zastavit všechno. Ale nikdo to neudělal. Takže tlačil ještě dál.

Celá situace tohoto politika povzbudila ještě více, takže navrhl, aby nová unie měla také svou vlastní policii, své vlastní soudy a své vlastní vojáky – svou vlastní armádu. To byl druhý zlomový bod.

Kdyby tehdejší demokratický prezident byl dobrým vůdcem, možná to tehdy ještě mohl zastavit. On však celou situaci ještě zhoršil tím, že dělal jedno špatné rozhodnutí za druhým. Namísto toho, aby se snažil věci uklidnit, aby se snažil vyřešit základní problémy, které vedly k takové nespokojenosti, se rozhodl, že jediný způsob, jak potlačit jím nazývanou „rebelii“, byla tvrdá linie: obvinil celé vedení republikánské strany z podněcování ke vzpouře. Vyhlásil stanné právo a během jedné noci je dal všechny pozatýkat.

To situaci vystupňovalo ještě výše a celá strana se semkla dohromady. Také se přidala polovina armády. Lidé byli rozdělení – každý dům, každé město, každá vojenská základna – v ulicích se pomalu stupňovalo napětí, soused nenáviděl souseda. Dokonce i rodiny se rozdělily.

Jednou v noci se vedení armády věrné Republikánům podle tajných rozkazů pokusilo provést puč a osvobodit vedení strany z vězení. Situace uvízla na mrtvém bodě. A na schodech budovy Kapitolu se ozval první osudný výstřel. Jeden mladý voják měl dojem, že jeden důstojník sahá po zbraní, a vystřelil první. Jakmile padl první americký voják, nebylo návratu. Byla překročena poslední hranice. Američan zabil Američana. Propukla bitva, ve které padly desítky důstojníků. Vedení Republikánské strany někdo uklidnil do bezpečí na tajném místě. A od toho okamžiku se armáda rozdělila na dvě. Vláda se rozdělila na dvě. Města, vesnice, okresy a státy se rozdělily na dvě části. Tomu se později začalo říkat První vlna.

Během prvních pár dní se krizové vedení a vládní útvary snažily usmířit a vyhlásit mír. Ale už bylo příliš pozdě. Přicházející bouře už nedokázalo nic zastavit. Jedna frakce agresivních generálů se rozhodla vzít věci do svých rukou a získat slávu, stát se prvním mužem války a využít výhody momentu překvapení. Spočítali si, že nejlepším způsobem, jak to celé ukončit, bylo rozdrtit opozici.

Začala válka. Na americké půdě se rozhostily bitvy. Z Pittsburghu byl nový Gettysburg, každý týden dvě stě tisíc mrtvých. Proti tankům se mobilizovaly tanky. Proti letadlům letadla. Každý den,

každý týden se násilí stupňovalo. Značily se hranice, armáda a policie se rozdělily a bitvy se rozšířily do každého ze Spojených států. Všude bojoval každý s každým, přítel proti příteli, bratr proti bratru. Do- spělo to do situace, kdy už nikdo nevěděl, proč se vlastně bojuje. Celý národ krvácel a nikdo to nedokázal zastavit. Tomu se začalo říkat Druhá vlna.

Do té doby byly všechny boje, ať už jakkoli krvavé, vedené kon- venčním způsobem. Pak ale přišla Třetí vlna, nejhorší ze všech. Zou- falý prezident se kdesi v tajném bunkru rozhodl, že to, čemu neustále říkal „rebelie“, bylo možné potlačit jediným způsobem. Svolal k sobě své nejlepší vojenské poradce a ti mu navrhli, že k potlačení rebelie jednou pro vždy musí použít svou nejmocnější zbraň: cílené nukleární střely. Souhlasil.

Další den dopadly nukleární hlavice na strategické bašty Repub- likánů po celé Americe. Ten den na místech jako Texas, Nevada nebo Mississippi zemřely stovky tisíc lidí. Další den zemřely miliony.

Republikáni odpověděli po svém. Zmobilizovali vlastní pro- středky, zaútočili na NORAD a vyslali vlastní nukleární střely na Demokratické oblasti. Státy jako Maine nebo New Hampshire skoro zmizely z povrchu zemského. Během dalších deseti dnů byla zni- čená skoro celá Amerika, jedno město po druhém. Byla to vlna za vlnou totální devastace a koho nezabil přímý zásah, brzy zemřel na následky zamořeného vzduchu a vody. Během jednoho měsíce ne- zbyl nikdo, kdo by bojoval. Jak lidé pochodovali do bitvy proti svým sousedům, rabovaly se ulice i budovy, jedna po druhé.

Táta ale ani nečekal, až ho povolají – a to je ten důvod, proč ho nenávidím. Odešel dávno předtím. Než válka vypukla, byl dvacet let důstojníkem námořní pěchoty a viděl dřív, než většina ostatních, kam to spěje. Pokaždé, když se díval na zprávy, pokaždé, když viděl dva politiky na sebe křičet těmi nejnevybíravějšími způsoby a na- vzájem se v nich trumfovat, táta vždycky zakroutil hlavou a říkal,

„Z toho bude válka. Věřte mi.“

A měl pravdu. Můj táta si paradoxně svoje už odsloužil a už roky tehdy nebyl v aktivní službě. Když ale zazněl ten první výstřel, znovu se přihlásil do služby. Ještě předtím, než se začalo mluvit o totální válce. Asi byl prvním dobrovolníkem do války, která ještě ani nezačala.

A proto jsem na něj pořád tak naštvaná. Proč to musel udělat? Proč prostě nemohl nechat ostatní se navzájem zabíjet? Proč nemohl zůstat doma a chránit nás? Proč mu víc záleželo na jeho vlasti než na jeho rodině?

Pořád si dokážu živě vybavit ten den, kdy nás opustil. Přišla jsem ze školy a z domu jsem slyšela křik ještě dřív, než jsem přišla ke dveřím našeho bytu. Připravila jsem se. Nesnášela jsem, když se naši hádali, což jako by bylo neustále, a myslela jsem si, že je to jen další z jejich hádek.

Otevřela jsem dveře a ihned jsem tušila, že tentokrát je to jiné. Něco bylo strašně, strašně špatně. Táta tam stál, celý v uniformě. Vůbec to nedávalo smysl. Neměl na sobě uniformu už léta. Proč by si ji na sebe bral zrovna teď?

„Nejsi chlap!“ křičela na něj máma. „Jsi zbabělec! Opustit svoji rodinu! A proč? Abys šel a zabíjel nevinné lidi?“

Táta zrudl, jako vždycky, když se rozčílil.

„Nevíš, o čem to mluvíš!“ křičel na ni. „Plním svoji povinnost vůči své zemi. Je to ta správná věc.“

„Správná pro koho?“ odsekla mu. „Vždyť ani nevíš, za co vlastně bojuješ. Pro bandu blbejch politiků?“

„Vím přesně, za co bojuju: chci udržet naši zemi pohromadě.“

„Tak to mi teda promiňte, Kapitáne Ameriko!“ zaječela na něj.

„Můžeš si to ve své hlavě ospravedlňovat jak chceš, ale pravdou je, že jdeš pryč, protože mě nemůžeš vystát. Protože si nikdy nevěděl, jak zvládnout život doma. Protože si příliš hloupej na to, abys něco dokázal udělat se svým životem po pěchotě. Takže hned vyskočíš a při první příležitosti utečeš!“

Táta ji zastavil velkou fackou. Pořád si vybavuju ten zvuk.

Byla jsem v šoku. Nikdy předtím jsem neviděla, že by na ni jak- koli vztáhl ruku. Cítila jsem, jak mi dochází dech, jako bych tu facku dostala já. Zírala jsem na něj a skoro jsem ho nepoznávala. Byl to opravdu můj otec? Byla jsem v takovém šoku, že jsem upustila svou knihu, která dopadla na zem s hlasitým zaduněním.

Oba se otočili a podívali se na mě. Strašně jsem se styděla, takže jsem se otočila a běžela chodbou do svého pokoje a třískla za sebou dveřmi. Nevěděla jsem, jak na to všechno mám reagovat a prostě jsem od nich chtěla být co nejdál.

O chvíli později se ozvalo slabé zaťukání na dveře.

„Brooke, to jsem já,“ řekl táta tichým hlasem, plným lítosti.

„Mrzí mě, že si u toho musela být. Pusť mě dovnitř, prosím.“

„Jdi pryč!“ zakřičela jsem.

Následovalo dlouhé ticho. On však neodešel.

„Brook, musím teď odejít. Rád bych tě ještě naposled viděl, než odejdu. Prosím tě. Pojď ven se se mnou rozloučit.“

Začala jsem brečet.

„Jdi pryč!“ odsekla jsem znovu. Byla jsem tak ohromená, tak na- šťvaná, že mámu uhodil, a ještě víc, že nás opouští. A v hloubi duše jsem se bála, že se už nevrátí.

„Musím jít, Brooke,“ řekl. „Nemusíš ty dveře otevřít. Chci ale, abys věděla, že tě moc miluju. A že s tebou vždycky budu. Pamatuj si, Brooke, že jsi ta silná. Postarej se o tuhle rodinu. Spoléhám na tebe. Postarej se o ně.“

A potom jsem slyšela, jak se kroky mého otce vzdalují. Byly slabší a slabší. O chvíli později jsem slyšela, jak se dveře našeho bytu otevřely a pak zavřely.

A potom už nic.

Za několik minut – zdálo se to jako několik dní – jsem pomalu otevřela dveře svého pokoje. Hned jsem to věděla. Byl pryč. A už tehdy jsem toho litovala. Přála bych se s ním rozloučit. Protože v hloubi duše jsem už věděla, že se nikdy nevrátí.

Máma seděla u kuchyňského stolu, hlavu v dlaních, a tiše pla-kala. Věděla jsem, že toho dne se všechno navždy změnilo, že už nic nebude jako dřív – že ona už nebude jako dřív. A že ani já nebudu.

A měla jsem pravdu. Jak tu teď sedím a zírám těžknoucíma očima do žhnoucích uhlíků skomírajícího ohně, uvědomuju si, že od toho dne nic nebylo jako dřív.

*

Stojím v našem starém bytě v Manhattanu. Nevím, co tu dělám, ani jak jsem se sem dostala. Nic nedává smysl, protože ten byt je jiný, než si pamatuju. Není v něm vůbec žádný nábytek, jako bychom tam nikdy nebydleli. A jsem tu jen já.

Ozve se smutné zaťukání na dveře a dovnitř vchází táta v plné uniformě a v ruce nese kufřík. Oči má prázdné, jako by se právě vrá- til z pekla.

„Tatínku!“ snažím se zakřičet. Ale slova mi nevycházejí z úst. Po- dívám se na zem a vidím, že jsem přilepená k zemi, schovaná za zdí, a že mě nevidí. Snažím se se uvolnit, abych mohla běžet za ním nebo na něj zavolat, ale nemůžu. Musím se bezmocně dívat, jak chodí prázdným pokojem a všude se rozhlíží.

„Brooke?“ zavolá. „Jsi tu? Je někdo doma?“

Znovu se mu pokouším odpovědět, ale můj hlas nefunguje. Pro- hledává každou místnost. „Říkal jsem, že se vrátím,“ říká. „Proč na mě nikdo nepočkal?“

Potom se rozpláče.

Srdce mi puká a snažím se ze všech sil na něj zavolat. Ať se ale snažím jakkoli, z hrdla mi nic nevychází. Nakonec se otočí, odejde z bytu a jemně za sebou zavře dveře. Tichem se rozléhá cvaknutí kliky.

„TATÍNKU!“ křičím a hlas se mi konečně vrátil.

Je ale příliš pozdě. Vím, že navždy odešel a z nějakého důvodu je to všechno moje vina. Mrknu a najednou jsem zpátky v horách, v tátově chatě a sedím

jeho oblíbeném křesle u ohně. Táta sedí na kanapi, je nakloněný do- předu, hlavu skloněnou, a hraje si se svým mariňáckým nožem. S úděsem zjišťuju, že polovina jeho tváře je spálená, úplně na kost, že vlastně vidím polovinu jeho lebky.

Podívá se na mě a já mám strach.

„Nemůžeš se tady schovávat věčně,“ říká odměřeně. „Myslíš si, že jsi tu v bezpečí. Ale oni pro tebe přijdou. Vezmi Bree a schovejte se.“

Vstal a jde ke mně, vezme mě za ramena a zatřese se mnou, oči mu hoří naléhavostí. „ROZUMĚL JSI MI, VOJÁKU!“ křičí na mě.

Zmizí, a v ten okamžik se naráz otevrou dveře a okna, s velkým třeskem za kakofonie rozbitého skla. Do našeho domu vrazí desítky otrokářů s pistolemi v rukách. Mají na sobě své klasické černé uni- formy a prohledávají každý kout chaty. Jeden z nich sebere Bree z kanape a odnáší ji pryč, ona strašně křičí, zatímco jeden otrokář přiběhne přímo ke mně, zaboří svoje prsty do mé paže a zamíří svou pistolí přímo na můj obličej.

Vystřelí. Probudím se s křikem a jsem zmatená.

Někdo mě drží za paži a jak mám sen a realitu ještě trochu sple- tené, jsem připravená zaútočit. Podívám se, kdo mě drží, a vidím, jak u mě stojí Bree a třese mi rukou.

Pořád ještě sedím v tátově křesle, místnost je už ale zalitá slu- nečním světlem. Bree hystericky pláče.

Několikrát zamrkám a snažím se se posadit a srovnat si hlavu. Byl to všechno jen sen? Bylo to tak skutečné.

„Měla jsem zlý sen!“ pláče Bree a pořád mě drží za ruku. Podívám se ke krbu a vidím, že oheň dávno vyhasl. Vidím venku

ostré sluneční světlo a začínám chápat, že už je pozdní dopoledne. Nemůžu uvěřit tomu, že jsem usnula v křesle – to se mi nikdy před- tím nestalo.

Zatřesu hlavou a snažím se dostat pavučiny z vlasů. Ten sen byl tak skutečný, že je pro mě těžké uvěřit, že se nic z toho skutečně nestalo. O tátovi se mi už zdálo, ale nic tak bezprostředního. Jen stěží si uvědomuju, že tady v místnosti se mnou teď není a pro jis- totu se ještě jednou rozhlédnu.

Bree mě škube za paži a nedá se uklidnit. Nikdy předtím jsem ji takovou neviděla. Klekám si, abych ji objala. Chytne se mě jako klíště.

„Zdálo se mi, že přišli zlí pánové a odnesli mě pryč! A tys tu ne- byla, abys mě zachránila!“ Bree mi pláče na rameno. „Nechoď pryč!“ úpěnlivě mě prosí. „Nechoď, prosím tě! Nenechávej mě tady!“

„Nikam nejdu,“ říkám jí a tisknu ji k sobě. „Šššš... Nic se ne- děje... Nemusíš se ničeho bát. Všechno je v pořádku.“

V hloubi duše se ale nemůžu zbavit pocitu, že všechno není v po- řádku. Právě naopak. Můj sen mě pořádně rozrušil a to, že Bree měla taky takový špatný sen – a o stejné věci – mě nijak neuklidňuje. Ne- věřím na znamení, ale nemůžu si pomoci a přemýšlím, jestli to opravdu není nějaké znamení. Neslyším ale žádný hluk a kdyby se nějaký objevil několik mil odsud, tak bych to určitě věděla.

Zvednu Bree bradu a otřu jí slzy. „Pořádně se nadechni,“ říkám jí.

Bree poslouchá a pomalu chytá dech. Musím se přinutit k úsměvu. „Vidíš,“ říkám jí. „Jsem tady. Nic se neděje. Byl to jen zlej sen. Rozumíš?“

Bree pomalu přikývne. „Jsi jen unavená,“ říkám jí. „A máš horečku. Takže si měla zlej sen. Všechno bude v pořádku.“

Jak klečím a objímám Bree, vzpomenu si, že si musím pospíšit, vyšplhat nahoru, zkontrolovat náš nový domov a najít nám jídlo. Myslím na to, že to musím Bree říct, a při představě toho, jak bude reagovat, se mi málem obrátí žaludek. Je jasné, že moje načasování nemohlo být horší. Jak jí mám teď proboha říct, že ji teď musím opustit? I když by to bylo jen na hodinu nebo dvě? Na jednu

stranu tu s ní chci zůstat a celý den na ni dávat pozor, zároveň ale vím, že musím jít, a čím dřív to vyřídím, tím dřív budeme v bezpečí. Ne- můžu tu jen celý den sedět, nic nedělat a čekat na soumrak. A ne- můžu riskovat změnu plánu a přesun za bílého dne jen kvůli našim hloupým snům.

Odstrčím Bree od sebe, laskavě jí dám vlasy pryč z obličeje a usmívám se tak přívětivě, jak jen dovedu. Pokouším se v sobě najít ten nejsilnější, nejdospělejší tón.

„Bree, potřebuju, abys mě teď poslouchala,“ říkám jí. „Musím teď jít ven, jen na chvíli.“

„NE!“ začne ječet. „Já sem to VĚDĚLA! Je to jako v mém snu! Ty mě opustíš! A už se nevrátíš!“

Pevně ji chytnu za ramena a snažím se ji utiшит.

„Tak to není,“ říkám pevným hlasem. „Jen potřebuju jít na ho- dinu nebo dvě ven. Potřebuju se ujistit, že je náš nový domov bez- pečný, abychom se do něj dnes večer mohly přestěhovat. A musím ulovit něco k jídlu. Bree, prosím tě, pochop to. Vzala bych tě s sebou, ale jsi teď příliš nemocná a musíš odpočívat. Za pár hodin jsem zpátky. Slibuju. A potom večer půjdeme nahoru spolu. A víš, co je na tom to nejlepší?“

Pomalů se na mě podívá, pořád pláče a nakonec zavrtí hlavou.

„Ode dneška tam nahore budeme pořád spolu, v bezpečí a každý den budeme mít oheň a všechno jídlo, co budeš chtít. A ryby i všechno ostatní můžu lovit hned tam, přímo před chatkou. Nikdy tě nebudu muset znovu nechat samotnou.“

„A Saša s námi půjde taky?“ zeptá se navzdory svému pláči.

„A Saša taky,“ říkám jí. „Slibuju. Prosím, věř mi. Vráť se pro tebe. Nikdy bych tě neopustila.“

„Slibuješ?“ zeptá se.

Pokouším se najít ten nejlepší slavnostní tón a podívám se jí přímo do očí.

„Slibuju,“ odpovím.

Breein pláč ustává a nakonec přikývne a zdá se, že je spokojená. Láme mi to srdce, ale rychle se k ní nakloním, dám jí pusku na čelo a potom vstanu, přejdu ke dveřím a vyjdu ven. Víím, že kdybych tam zůstala ještě vteřinu, nikdy bych nenašla dost odhodlání odejít.

Jak se za mnou zavřely dveře, nemohu se zbavit dojmu, že svou sestru už nikdy neuvidím.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.